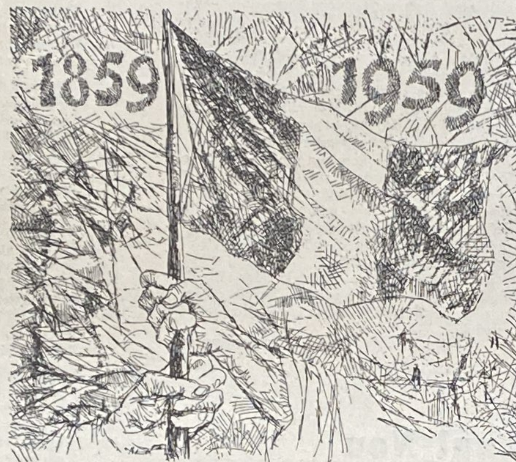
3 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul VI, Nr. 37/38, Ian.-Februarie 1959 | Versandort München; Redaktion: Germering b. München, Ob. Bahnhofstr. 54, Fernruf 8 75 56 | Einzelpreis 60 Pfg.

ALEXANDRU IOAN I CUZA

Biserica ne zice: deșertăciunea deșertăciunilor, totul este deșertăciune. Ei uite, îmi permit a zice, cum că acest mare adevăr își are și el excepțiunea sa. Nu este în lumea aceasta totul deșertăciune, rămâne ceva statornic; rămân faptele mari, care sunt neperitoare; da, fraților, faptele mari opresc chiar moartea. Se zice că Cuza Vodă a murit. Dacă renașterea României a murit, apoi... a murit și Vodă Cuza. Căci Vodă Cuza nu este decât renașterea României.

Dar vă rog credeți oare că viu aci să fac eu istoria acestui Domn? Nu! Care glas poate să o facă? Care pagină tipărită poate să fie așa de adevărată și așa de elocventă, ca fața țării însăși? **Fața țării este pagina istoriei lui Alexandru Ioan I.**

Alexandru Ioan I nu are trebuință de istoriograf. El singur și-a scris istoria sa prin legi, prin actele cu care a făcut un stat, o societate alta decât aceea ce i s'a fost dat, când L-am proclamat Domnitor.

Sunt patrusprezece ani trecuți, de când în Adunarea țării, în capitala Moldovei, mi s'a făcut onoarea de a spune, eu cel dintâiu, Colonelului Cuza cuvântul Măria Ta și tot de odată de a-i spune care era voința nației și care erau aspirațiile nației ce I se dau Lui spre îndeplinire.

Cei bătrâni, aduceți-vă amnite, cei mai tineri consultați paginile „Monitorului" și veți vedea ce s'a cerut dela Dânsul. Veți vedea că în cei 7 ani de ilustră și eternă memorie, **Vodă Cuza nu numai că a fost om onest, dar și-a ținut totdeauna cuvântul Său.** Pe lângă aceasta, în fiecare an, în fiecare lună a Domniei Sale, înzestra țara cu câte o lege, în fiecare zi sporia numărul cetățenilor și puterea noastră. Ce voia națiunea atunci? **NAȚIUNEA VOIA LEGI NOI ȘI OAMENI NOI.** Cuza a fost omul nou și a făcut legi noi, căci lumea dela 1863 este alta*).

Astăzi statul român nu mai este provincia vasală a Moldovei sau a Valahiei. Iată ce a făcut Alexandru Ioan I. Ce i se zicea atunci? Tu, Măria Ta, ca Domn fii bun, fii blând, mai ales pentru acei pentru care toți Domnii trecuți au fost nepăsători sau răi. Ei bine, vă fac o întrebare: Luați istoria României de dincoace și de dincolo de Milcov, căutați paginele ei și se va găsi oare vreun Domn care să se poată compara cu Vodă Cuza? Nu! Nu poate fi comparație între faptele foștilor Domni și ale lui Cuza, făcute ca om, ca cetățean și ca ostaș.

I s'a mai zis lui Cuza că națiunea dorește ca prin dreptatea Europei, prin dezvoltarea instituțiunilor noastre, prin sentimente cu totul patriotice să mai putem ajunge la acele timpuri glorioase ale națiunii noastre când Alexandru cel Bun zicea imperatorului din Bizanț că țara noastră nu are alt ocrotitor decât pe Dumnezeu și sabia sa.

> **„Rostul istoriei este a fi urmașilor de învățătură."**
>
> **MIRON COSTIN**

Ei bine fraților, când România a ținut un mai mare limbagiu în Europa decât acel ținut de Alexandru Ioan I.?... **Alexandru Ioan I. ținea cheia Orientului și nimic nu se făcea în Orient, nu numai fără știrea, dar fără voia Lui. El era gata a-și sacrifica tronul, persoana sa, numai să-și apere țara de orice pericol, pentru că El era credincios Națiunii Române.**

Șapte ani ne-am odihnit, șapte ani n'a fost umiliațiune... **dar a căzut silnic, și România și-a întrerupt cariera sa...** A! Iertați-mă. Aici, în fața unui mormânt deschis, în fața acestei figuri care va fi pururea glorioasă, nu ne este permis să facem polemică, **dar suntem datori s'o spunem că nu greșalele Lui L-au răsturnat, ci faptele cele mari.**

Odată cu exilul a expirat emanciparea poporului român, odată cu exilul vechile societăți retrogade și demagoge s'au aflat; și când zic aceasta fraților, ca să vedeți dacă este așa, uitați-vă la cei 7 ani de exil care au trecut. Apoi care Domn a fost mai demn în exilul său, **care Domn a apărat țara sa mai mult,** pe acea țară care permisese de a I închide porțile?...

Țara va mărturisi și chiar mărturisește; **mărturisesc mulți din acei care L-au răsturnat, că mai demn nu s'a purtat** alt Domn; pentrucă nu ne înșelăm, fraților, **Domnul Cuza Alexandru Ioan I, oricând voia, putea să fie Domnitor.**

Alexandru Ioan I nu avea trebuință să zică, ca Alexandru Lăpușneanu, că dacă țara nu-L vrea el o vrea. Cuza nu a voit pentru că a vrut pacea acestei țări, pentru că a voit să fie demn de numele ce-l poartă.

Și acum fraților! După ce v'am spus aceste cuvinte, noi care suntem aci, unii mai bătrâni decât Dânsul, unii luptători sub El, mulți adoratori ai Lui, putem zice numai D-zeu să-L ierte? Dar de aceasta nu are trebuință! **Căci șapte ani binecuvântat din partea a trei milioane de locuitori, pe care i-a făcut cetățeni, nu este oare de ajuns?**

Noi avem trebuință să ne rugăm **pentru ertarea altora.** De aceea noi care am avut onoarea de a-i fi miniștri și funcționari ne întrebăm: nu avem nimic de făcut? La 1859 Românii au dat dreptul lui Cuza să facă totul, și deaceea se zicea că unul lucrează pentru toți, era conștiință națională. **Acel Unul nu mai este astăzi, azi toți dar trebue să lucrăm în spiritul Lui; să fim oameni ai țărei noastre, să ridicăm sus stindardul ei în afară, și întru principiul acela fără de care nu poate să fie un stat,** prin instrucțiune, prin administrație bună, **fie prin exercițiul pașnic al drepturilor, ce fiecare datorim lui Vodă Cuza.**

Ilustră Doamnă, sfântă mumă a Românilor, nu plânge căci Alexandru Ioan I nu a murit; Alexandru Ioan I nu poate să moară. Nu lacrimile acelor care sunt aci vor putea dovedi aceasta, ci lacrimile tuturor; lacrimile unui popor întreg, **lacrămi ce se varsă de ori unde se vorbește românește, dela Carpați până la la Marea Neagră și dela Tisa până la Nistru.** Nu este hotar politic pentru tristețea ce se poartă de soția lui Alexandru Ioan I... Și acum, după se biserica a zis vecinica pomenire în spiritul lui Alexandru Ioan I, vecinica Lui amintire în spiritele noastre nu se va șterge din inimile noastre **și ale fiilor noștri, și cât va avea țara aceasta o istorie, cea mai frumoasă pa-**

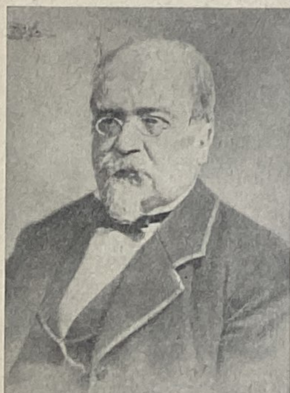
gină ce va avea, va fi aceea a lui Alexandru Ioan I.

M. KOGALNICEANU

Discurs ținut la Ruginoasa, în ziua de 30 Mai 1873, la înmormântarea lui Alexandru Ioan I Cuza.

---

*) Kogălniceanu se referă aci la „razvrătitorii și ambițioșii" care s'au ridicat împotriva reformelor lui Vodă Cuza si care au dat vot de blam guvernului când acesta a prezentat proiectul de împropietărire a 3 milioane de țărani clăcași. Cine citește „Monitorul Oficial" Nr. 40, 41, 42, 46, 48, și 57 din 1863 (Dezbateri parlamentare) va avea astfel ocazia să se convingă că „democrații" de pe malurile Dâmboviței aveau și pe vremea aceea tot două fețe. Acești „democrați" au fost demascați atunci de eminentul jurist **Vasile Boerescu** și de înflăcăratul patriot **Văsescu.**

Mihai Kogălniceanu

Dar nu până la robie!

Gânduri la Centenarul Unirii Principatelor

de N. I. HERESCU

Celor pentru care nu mai poate fi nici petrecere nici sărbătoare, cu atât mai puțin când își zice „națională" — și chiar dacă s'ar putea, n'ar voi ei să mai fie sărbătoare sau petrecere — acelora le rămâne desfătarea cuviincioasă, curată și rodnică, a cititului. De-afară, din vecini — ori dintr'o altă viață? — ne pot străpunge zidurile frânturi de muzică și ecourile veseliei: oamenii ca noi, și ca ai noștri de-acasă, închid bine ușile și ferestrele, își iau capul în mâini și deschid o carte...

Anul acesta am recitit „Istoria războaelor civile" dela sfârșitul Republicii Romane, scrisă de istoriograful grec Appianos. Carte atât de veche și atât de inactuală..., s'ar putea zice. Și totuși, carte neașteptat de instructivă pentru generațiile din care cu toții facem parte, adică acele generații care trăesc, de pe la începutul acestui secol încoace, epoca „razboaelor civile ale rasei albe", cum bine a fost definită, și cum desigur va rămâne în istorie, prima jumătate a stupidului veac al XX-lea. Sub înfățișeri diferite, în imprejurări diverse și, evident, la o altă scară, substratul ultim al luptelor fratricide care, acum două mii de ani, au sfâșiat și au pus la pământ Republica Romană, ca și al războaelor civile care, în zilele noastre, au condus rasa albă (cu Rusia în cap!) la buza prăpastiei unde se află acum, rămâne acelaș: este antagonismul adânc, ireductibil, dintre cei ce iubesc libertatea și cei ce se rezemnează să rabde viața în sclavie. Nimic altceva, când mergi până la cauza cauzelor, nu se găsește la obârșia măcelurilor fără sfârșit care au însângerat pământul, au dezonorat noțiunea de om, și au așezat specia umană pe aceiași treaptă cu fiarele de codru.

In liniștea nopților din urmă, am întârziat în deosebi asupra acelor pagini (capitolele 98 și 99 din cartea II-a) în care Appianos povestește moartea lui Cato la Utica, — faimoasa sinucidere exemplară a descendentului celui mai ilustru dintr'o ilustră familie. Chipul cum s'a sinucis Cato te cutremură: atâta liniște și atâta hotărâre, la un om încă tânăr, de-o mare inteligență și de-o rafinată cultură, căruia viața nu-i refuzase nimic!

O seară ca oricare alta, sub cerul cald al Africii, în mijlocul unui oraș din care lumea fugea la apropierea trupelor lui Caesar. Cina, și apoi lectură din opera lui Platon „Despre suflet". In puterea nopții, sinuciderea cu spada, nereușită întâia oară, isbândită numai a doua oară, în cursul aceleiași nopți și în condiții care înfioară chiar nervii cei mai tari. Sinucidere groasnică, care seamănă cu unele dintre sinuciderile anilor din urmă, la care cu toții ne gândim fără încetare. Căci prețul libertății n'a scăzut, n'a fluctuat niciodată la bursa conștiințelor, de acum două mii de ani până azi.

La începutul acestui an, într'o atmosferă de Apocalyps și de operetă, s'a vorbit din nou, cum era și firesc, de pace pe pământ și de bună-învoire între oameni. Dar oamenii ca noi, și ca ai noștri de-acasă, nu pot decât repeta cuvintele lui Albert Camus, din frumosul lui Discurs dela Stockholm:

„Am fost pacifist până în 1940. Dar nu vreau să obțin un succes ușor în fața voastră și în această țară: socotesc că pacea e cel mai mare dintre bunuri, dar nu până la robie": Je pense que la paix est le plus grand des biens, mais pas jusqu'à la servitude.

Odată mai mult, Camus a dat glas conștiinței celei mai pure ale acestei epoci cumplite.

Și toți cei care nu umblă după succese ieftine (ori, dimpotrivă, foarte bine plătite), toți cei care au înțeles că măsluirea adevărului nu poate duce decât la consecințe tragice, au, toți, datoria să repete, dela Apus la Răsărit și dela Răsărit la Apus, cuvintele lui Albert Camus: pacea e cel mai mare dintre bunuri, dar nu până la robie. Dacă prețul care ni se cere pentru pace este libertatea, acest preț nu poate fi plătit. Oricine ar fi ispitit să facă socoteli întemeiate pe o tranzacție cu libertatea, cată să știe, cât mai devreme cu putiință, că asemenea socoteală e greșită. Sinuciderea exemplară dela Utica, acum două mii de ani, ca și cutare sinucidere, tot atât de exemplară, din închisoarea dela Sighetul Marmației, arată cu prisosință că există oameni care, dacă se înclină în fața morții, nu capitulează în fața servituții.

Atâta trebue să spunem — să ne spunem între noi și să repetăm prietenilor — la primul Centenar al Unirii Principatelor, care e cu siguranță și ultimul, în perspectivele de azi ale viitorului.

Pentru rest, mai trebue numai multă decență, și o nesfârșită îndărătnicie.

CUZA-VODĂ

de Vasile ALEXANDRI

Văzutu-te-am în pace suind scara mărirei
Şi'n pace luând calea augustă a nemurirei,
O, scump amic, Domn mare! O, nume cu splen-
Sădit pe miriade de libere ogoare! [doare

O clipă apărut-ai în plaiul veciniciei
Şi vecinice mari fapte lăsat-ai României,
'nalţând din părăsire antica-i demnitate
Prin magica Unire şi sacra Libertate.

Ca norul plin de mană ce trece şi revarsă
O ploaie roditoare pe brazda care-i arsă,
Şi stând apoi de-o parte, în urma lui priveşte
Cum brazda se deschide şi câmpul infloreşte.

Aşa şi tu din ceruri ai dulcea mângâere
Să vezi a ţărei tale frumoasă re'nviere,
Tu ce-ai stârpit cu sceptrul, unealta de rodire,
Din suflete şi câmpuri seminţa de şerbire.

Acum te odihneşte gustând eterna pace
In taina majestoasă a morţii care tace,
Lăsând o lume'ntreagă la Tine să gândească
Ş'a ta legendă, Cuza! Cu falǎ s'o rostească...

Sunt nume destinate, ca numele tău mare,
Să stea neclintite pe-a timpului hotare
Şi vecinic să răspândă o falnică lumină
Pe secolii ce'n umbră, trecând li se închină.

REVISTA PRESEI

— **„Buletinul Comitetului Naţional Român American"**, Secţia Michigan, Dec. 1958. Redacţia şi Administraţia: 4156 West Jefferson, Detroit 9, Michigan, USA.

— **„Buletin de Informaţii"** al Asociaţiei Românilor din Australia (A. R. A.), Anul 6, Nr. 12, Decembrie 1958. Redacţia: 44 Fuller Street, Old Guildford, NSW, Sydney, Australia.

— **„Buletin Informativ"** al Asociaţiei Românilor din Germania de Sud, Octombrie—Decembrie 1958.

— **„Buletin Informativ"** al Asociaţiei Românilor Liberi din Germania, Anul III — Nr. 2. Semnalăm articolul lui Oliviu Beldeanu (Die Russen verlassen Rumänien) care demască rolul diversionist, de agentură comunistă, al unei organizaţii din Austria ce se intitulează „Colonia Română din Viena".

— **„Buletin Informativ"** al Parohiei Ortodoxe Române din Buenos Aires, Februarie 1959.

— **„Buletinul Militar"**, Decembrie 1958. Redacţia şi Administraţia: 33—53, 70 Str. Jackson Heights 72 L. I. N. Y. USA.

— **„Buletinul Societăţii Academice Române"**, Nr. 3, 10 Ianuarie 1959, Roma, Passeggiata del Gianicolo 5, cuprinzând lucrările Congresului „Cultură şi Libertate" ţinut de S. A. R. la Mainz între 15 şi 22 Oct. 1958, congres care a avut în Germania un răsunător ecou.

— **„Carpaţii"**, Anul V. Nr. 28, 30 Noembrie 1958. Numărul acesta, al celei mai bune reviste care apare în exil, este închinat lui Corneliu Zelea Codreanu dela a cărui ucidere, prin mişelie fără seamăn, s'au împlinit 20 de ani. Impresionante sunt paginile: „Codreanu văzut de străini la douazeci de ani după moarte" în care distinşi ziarişti aparţinând lumii romanice fac elogiul Căpitanului Gărzii de Fer.

— **„Curierul Românesc"**, Anul 7, Nr. 145 şi Nr.146, Paris (17-e), 6 Rue Troyon. D. Pamfil Şeicaru publică un interesant articol privind misiunea (de diversiune coexistenţialistă) încredinţată de „Free Europe" aşa zisei „Asociaţii a naţiunilor captive".

— **„Fapta"**, Anul II, Nr. 15, în care semnează articole dnii: Mihail Fotin Enescu şi Horia Stamatu.

— **„La Nation Roumaine""**, Decembrie 1958 / Ianuarie 1959; un remarcabil număr închinat împlinirii a 40 de ani dela Unirea tuturor Românilor. Scrisă în limba franceză, gazeta aceasta ar putea avea într'adevăr un rost dacă ar renunţa să se intituleze organ al unui inexistent consiliu al defunctelor partide.

— **„Libertatea"**, Anul VII, Nr. 57, număr închinat Războiului de reîntregire (George Moroianu: „Les luttes des Roumains Transylvains"). Corespondenţa pentru „Libertatea": Calle de Anita Vindel 27, Madrid-Aravaca.

— **„Orientări"**, Nr. 14, Noembrie 1958, Erding/Bavaria, cuprinzând documente privitoare la asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu.

— **„Rezistenţa"**, Nr. 13/14 Nov. Dec. 1958, Beyrouth-Liban, publică un interesant reportaj asupra răscoalelor care au avut loc în regiunea Constanţa (Ianuarie 1958).

— **„România Muncitoare"**, Anul VIII, Nr. 85—86, Ianuarie-Februarie 1959, număr închinat Centenarului Unirii Principatelor şi în care semnează articole dnii: Prof. N. I. Herescu, N. A. Gheorghiu şi Eftimie Gherman.

— **„Troiţa"**, Foae de mărturisire ortodoxă şi românească, Noembrie 1958, apare sub direcţia Rev. Fr. Nicolae T. Tănase, 40 Cadorna Avenue, Toronto 6, Canada.

— **„Unirea"**, organ al Asociaţiei Românilor Catolici din America, Ianuarie 1959 (900 S. Linden Ave. Alliance, Ohio, USA), cu un articol de Al. Gregorian: Coloana lui Traian.

— **„Vatra"**, Nr. 72, Nov.-Dec. 1958, Roma, Via C. Morin 6. Dl. Petre Vălimăreanu face o justă

(urmare în pag. 4)

Lauda tăcerii

În 1934 neuitatul Ion Pillat — care avea să expire zece ani mai târziu odată cu România lui patriarhală, a noastră, a tuturora — scria următoarele în postfaţa la „Antologia poeţilor tineri":

„Mai apăsător ca oricând dăinueşte astăzi pe soarta cântăreţului înalta chemare a poeziei. Într'o epocă de tehnică materialistă, care nu cruţă nici măcar arta cuvântului, generaţia tânără s'a călit în sbuciumul trupesc şi în criza economică a anilor de după război. Prin faptul că a avut tăria să continue pe tărâmul simţirii munca înaintaşilor din vremuri mai prielnice şi că nu s'a lăsat ademenită de pe calea idealului, păzind astfel comoara graiului străbun, ea ne stârneşte admiraţia.

„În prăbuşirea tuturor valorilor spirituale greaua făurire a poetului cere o jertfă continuă pentru păstrarea crezului sufletesc şi al purităţii cuvântului. Fără îndoială că poeţii tineri stau strânşi în jurul acestor avuţii ale individului şi ale neamului. În ce măsură însă înţeleg şi isbutesc ei să-şi îndeplinească sfânta menire, rămâne ca să o aprecieze critica."

Niciun rând din scrisa poetului nu şi-a pierdut actualitatea. Mai mult: câteva din frazele sale se profilează în timp cu greutatea masivă a unei divinaţii.

În acea antologie erau grupate 55 de nume, aparţinând unor tineri — aproape toţi în vârstă de 20 de ani — care mărturiseau solemn un „angajament" poetic. O mică statistică e interesantă. Trei dintre ei se găsesc în străinătate (Virgil Gheorghiu, Eugen Ionescu, Horia Stamatu), trei sunt morţi cu trupul (Dan Botta, Ioan Ciorănescu, Ilarie Voronca) şi alţi trei sunt şi ei morţi în felul lor (Maria Banuş, Eugen Jebeleanu, Zaharia Stancu). Dar restul de 46? **Tac şi împlinesc încrederea ce şi-a pus în ei Ion Pillat.** Pentrucă nu se poate imagina că atâţia tineri, cu priviri adânci de păduri, care jurau grav să servească un crez să fi făcut un gest pripit. Sacru mister al unui destin colectiv care marchează fruntea unei generaţii făcând-o să înainteze în viaţă — legată de un consens tacit — pe drumul aceleiaşi demnităţi, glorii ori pierzanii. Adolescenţii din 1934 deschideau ochii asupra unei lumi în pragul dezastrului şi pe deasupra tuturor prăbuşirilor ei aveau să rămână un bloc de fidelitate. Cu excepţia celor trei, în urmă numiţi, care, cu inimă uşoară au făcut din „documentele de partid" artă poetică, ei au găsit răspunsul unic, dureros şi demn — tăcerea.

Nicicând istoria noastră nu a încărcat cu un asemenea prestigiu sacral actul renunţării la cuvânt. **Căci în momentul în care acesta nu mai e la Dumnezeu orice rostire e blasfem.**

În cenuşa Pompeiului arheologii au dat peste nişte găuri ciudate; le-a venit ideea să le umple cu ipsos şi golul a prins forme, căci el păstra conturul realităţilor calcinate. La fel şi noi — arheologi ai unei Românii incendiate — o putem reconstitui prin iubire, nu după ce a mai rămas din ea ci din ceeace ochiul profanului insensibil nu poate distinge nimic: golul, absenţele, clişeul negativ, pentru noi toate vorbesc mai mult decât **suprastructurile.**

Tot ce e nobil în România tace — tot ce e fonf şi famen sbiară. Ci agitatorii n'au putut să târască la meeting munţii trişti şi singuratici; nimeni n'a văzut codrii aplaudând ori râurile defilând. La fel ţărănimea veacurilor şi vlăstarii ei vrednici, cu priviri pătrunse de tâlcuri cosmice tace şi aşteaptă.

Sfântă ţară, Românie, îngăduie fiilor tăi risipiţi în lume să-ţi sărute cucernic buzele pecetluite în dosul cărora se ascunde demnitatea neamului.

STINDARDUL

Pentru Nichita Hruşciov

Urări de Anul Nou

In noaptea de Sfântul Vasile, ne-am urat cu toţii un an mai bun, care să ne îndeplinească dorinţele şi dorurile, ori măcar să ne apropie de îndeplinirea lor, şi ne-am spus unii altora, mic, mare, tânăr ţi bătrân, din vorbă ori din carte, din vecini ori din depărtare, pururi neschimbătorul „La mulţi ani!" Iar o parte dintre noi au mai adăogat, creştineşte: „Doamne ajută!"

Ca să vorbim drept, ne-am făcut urările cam cu inima strânsă, de rândul acesta. De multă vreme, peste tot pământul, perspectivele ca noul an să fie mai bun decât precedentul n'au fost mai subţiatece; rareori viitorul s'a desemnat în colori mai puţin trandafirii, făcând astfel să apară oarecum comică dorinţa ca anii să mai fie „mulţi"...; şi nicicând mai mult decât astăzi n'am avut atâta nevoe să ne ajute Dumnezeu... Dar — fie ce-o fi! — ne-am urat totuşi, cu toţii tuturor, oamenii de omenie, ca anul să fie bun, şi ca anii înainte să fie mulţi. Ba încă generalul Eisenhower, cu o apreciabilă anticipaţie, a transmis paşnica urare întregei omeniri de pe un post de emisiune funcţionând din văzduh, în momentul când tehnicienii americani gruncau între stele o nouă şi impunătoare lună artificială...

La această unanimitate, o excepţie: aceia a vechiului nostru amic, dl Nichita Hruşciov. Spre deosebire de preşedintele Statelor Unite, care îndrepta urarea lui către toţi oamenii, fără deosebire de rasă, de piele, de religie sau de convingeri, preşedintele Consiliului de miniştri al Uniunii Sovietice rezervă urările lui, în exclusivitate, unui singur popor: anume tocmai Statelor Unite.

Exclusivitatea cu pricina decurge dintr'o concepţie care la noi în ţară e legată de numele lui Dinu Păturică şi potrivit căreia cată să fii cât mai mieros cu cei tari şi mari, şi cât mai arogant cu cei mici şi slabi. Prin gestul său de Anul Nou, amicul Nichita a vrut să arate limpede că, în ochii lui, gloata popoarelor mici şi mijlocii nu face nici doi bani şi că singură are preţ puternica Americă, — unde, dealtmintreli, îl şi expediază, cu sorcova, pe onorabilul gentleman Anastasie Mikoyan. Om cu cultură literară, cum a dovedit-o de curând confratelui Boris Pasternak, Nichita Hruşciov ar fi fost la largul lui ca să exprime atare concepţie cu cuvintele unui personagiu dintr'o dramă a lui Shakespeare: „Lumea nu mai are decât două fălci!"

E tocmai ce-a spus, în esenţă, dl Nichita Hruşciov în urările lui de Anul Nou către poporul american. Dar, de bună seamă, brutalitatea termenilor shakespeare-ieni nu se potriveau cu împrejurarea. Fetiţa cu scufiţa roşie nu trebue să vadă înainte de vreme colţii Ursului. Dl Hruşciov a preferat să înlocuiască maxilarele cu umerii. „Nimeni nu va tăgădui, a spus deci Dsa, că pentru destinul păcii o răspundere specială apasă pe cele două popoare ale noastre." Drept aceia, fiindcă numai aceste două popoare au rămas să se bălăbănească cu pacea şi cu destinul, dl Hruşciov închee în chip logic ravaşul său cu o urare în exclusivitate: „Poporul sovietic urează din adâncul inimii poporului american bună-stare şi fericire, o viaţă în pace şi linişte,"... etc., etc.

Poporul american are deci dreptul la urările din adâncul inimii ale poporului sovietic. Incolo, Ungurii sau Hotentoţii, Românii sau Papuaşii n'au nicio vocaţiune la bună-stare şi la fericire, la viaţă paşnică şi liniştită. Lor nu li se urează din adâncul inimii, ci doară din adâncul tunurilor şi din fundul mitralierelor. Ei nu au niciun fel de amestec cu destinul, ca unii ce se află priponiţi între cele două maxilare. Numai să se strângă fălcile, şi cum vor mai pârâi oasele, cum vor mai trosni încheeturile!...

Iţi mulţumim călduros, Nichita Hruşciov, pentru nepreţuita dumitale sinceritate. Ce gândeşti Dta, mulţi o bănuiau dela un timp, câţiva o ştiau fără greş. Dar e bine că ai mărturisit-o de Anul Nou, săltând pe umerii Dtale, ca pe-o dăsagă, destinul omenirii. In semn de recunoştinţă, vom face şi noi o urare. Şi, urmând pilda Dtale, urarea noastră o îndreptăm exclusiv către conducătorii poporului sovietic, cei foarte tari şi nespus de mari. Numai către ei, fiindcă numai de ei atârnă destinul lumii şi pacea pe pământ.

Iti urăm, te rog să crezi, Nichita Hruşciov, din adâncul inimii, îţi urăm să nu cumva să uiţi că s'au vazut adese măsele sparte dintr'un oscior de nimica toată. Iţi urăm să citeşti, şi eventual să înveţi pe de rost, fabula bătrânului înţelept La Fontaine, în care un lup voinic se îneacă, îşi trage sufletul şi e gata să crape dintr'un osciorel ca o aşchie care i s'a proptit în gâtlej. Iţi urăm să-ţi dai seama cât mai deplin că pentru pacea adevărată niciun umăr nu este de prisos Iţi urăm, în fine, să poţi pricepe că nu va fi pace atâta vreme cât nu va fi libertate, chiar dacă, prin absurd, cele două maxilare ar cădea la învoială să înceapă a măcina trupul planetei. Nu ţi se pare Dtale că un asemenea târg se mai încercase cândva, pe la Yalta, şi că, cu toate acestea, războiul n'a încetat de atunci nicio clipă, când mai rece, când mai cald?

Dorim din toată inima ca urările noastre de Anul Nou să se realizeze cât mai curând, Nichita Hruşciov, spre fericirea tuturor oamenilor, deci şi a poporului rus, şi, eventual, chiar a Dtale personal.

X. X. X.

Corespondenţa destinată redacţiei ziarului

Stindardul

rugăm a se trimite la adresa:
GERMERING b. München
Ob.-Bahnhofstraße 54
DEUTSCHLAND

HORA LUI CUZA-VODĂ

de Dimitrie BOLINTINEANU

Trageţi hora mare, mare
Cuza sfărâmă hotare!
Trageţi hora mare, mare,
Din Carpaţi şi pân'la mare!
Unde Cuza se iveşte
Ţara noastră creşte, creşte;
Poporul se'nmulţeşte,
Inima întinereşte.

Cât om fi toţi în unire
Nu n'e frică de peire,
Nici de ura ce dezbină,
Nici de sabia streină,
Nici d'amara asuprire,
Nici de lanţuri şi hrăpire.
Trageţi hora mare, mare,
Dela munte pân'la mare!

Locul ţării, o dreptate
Simte paşii cei de frate
Şi tresare'n bucurie
Ca în timp de vitejie.
Calul suflă, saltă, bate:
Focul peptul lui străbate.
Trageţi hora mare, mare!
Din Carpaţi şi pân'la mare!

Fala iese din morminte
Să ne-aducă nouă aminte
Lupte mari strălucitoare,
Nume pline de onoare;
Fala veche şi bătrână
Trece'n inima română.
Trageţi hora mare, mare,
Dela munte pân'la mare!

Trageţi hora lată, lată,
Că mi-e inima'necată
Şi la glasul de unire
Curge plâns de fericire.
Mâine spada românească
Poate încă să lovească.
Trageţi hora mare, mare,
Cuza calcă pe hotare!

Trageţi hora, vântul bate
Şi'n ţermuri depărtate
Duce veste de unire,
Duce veste de mărire.
Trageţi hora, mare,
Dela munte pân'la mare!
Trageţi hora şi mai mare
Cuza sfărâmă hotare!

BULETINUL CARŢII

— BIBLIOTECA ROMÂNĂ DIN FREIBURG: „Buletinul Bibliotecii Române", Vol. III, 249 pagini şi 20 planşe. Colaborează: Mariano Baffi, Florio Banfi, Mircea Eliade, Ioan Gutia, N. I. Herescu, Claudiu Isopescu (†), Demetrio Marin, Paul Miron şi Ion Popinceanu. In acelaş volum se reproduce în fascimil manuscrisul poezii „Criticilor mei" de Mihai Eminescu, donat Bibliotecii Române din Freiburg de Principesa Luise de Wied.

— CĂRJEU Petre: „Hommage au Colonel Dumitru Neferu, Paris 1958, în editura autorului, 31 pagini.

— FONTAINE Marcel: „Centenaire de l'Union des Principautés, La version de la Republique Populaire Roumaine"; sprijinit pe texte reperiste, fostul director al Liceului „Ronsard" din Bucureşti, arată în ce măsură au denaturat comuniştii adevărul istoric în legătură cu Unirea Principatelor.

— HERESCU I. N.: „Emprunt et fusion populaire", extras din „Zeitschrift für Romanische Philologie" care apare sub direcţia d. Prof. Dr. Walther v. Wartburg (Max Niemeyer Verlag, Tübingen).

— HERESCU I. N.: „Le sens de l'Épitaphe ovidienne", extras din „Ovidiana, Recherches sur Ovide", Paris, Société d'Edition „les Belles Lettres", 95, Boul. Raspail (VI-e), 1958.

— IONESCU Gheorghe: „Librici za lu Rumeri din Istre", studiu întocmit cu migală şi cu dragoste despre uitaţii Istroromâni. Ediţie susţinută de Florea Călin-Cezar Teodorescu, 138 pagini, cu numeroase ilustraţiuni, Trieste 1958.

— LIESS Otto Rudolf: „Ion Gheorghe Maurer", Un portret, extras din „Ost-Europa", revistă editată de „Deutsche Gesellschaft für Osteuropakunde, Stuttgart-S, Leonhardspl. 28/IV (Nrul 12/1958).

— NACU Demostene: „Du Kolkhoze au Sovkhoze", extras din „Archives Internationales de Sociologie de la Coopération", Paris 1958 (III).

— POP Sever: „Atlas linguistique roumain: Une question directe pour un mot en agonie", extras din „Orbis"", Bulletin International de Documentation Linguistique (185, avenue des Alliés, Louvain), Tome VII, Nr. 2, 1958.

România n'are alt ocrotitor decât pe Dumnezeu și sabia sa

M. Kogălniceanu (5 Ianuarie 1859)

Valabil și pentru complotiștii din August 1944

Din conjurația, formată încă dela 1865, care avea de scop detronarea primului Domnitor al României, în afară de 8 politicieni, au făcut parte și câțiva ofițeri, anume: Colonel Haralambie, Colonel D. Crețulescu, Colonel T. Călinescu, Maiorul D. Leca, Căpitan Lipoianu, Căpitan Pilat, Căpitan Handoca, Colonel Berindei, Colonel Gheorghiu, Căpitan Costescu, Căpitan Candiano Popescu și Căpitan Mălinescu.

Este adevărat că unii din ei, victime ale unor ambițioși, au regretat fapta lor și au căutat să obțină dela Cuza-Vodă iertarea. Armata nu i-a iertat însă, cerând lui Vodă Carol, la câteva zile după urcarea sa pe tron, să-i scoată din rândurile Oștirei.

Cererea aceasta, semnată de 103 ofițeri, a fost adresată noului Domnitor în numele Armatei Române.

Iată textul ei:

„Măria Ta,

Oricât de dureroasă ar fi datoria pe care subsemnații ofițeri îndrăznesc a o îndeplini față de Alteța Voastră, ori câtă temere ar putea să simtă că fac această pornire hazardată, cu toate acestea **ei nu ezită un singur minut a îndeplini această misiune, căci onoarea militară a vorbit și orice altă considerație trebue să dispară în fața acestei legi supreme.**

Cu prilejul evenimentelor ce s'au produs la noi la 11 Februarie, **mai mulți ofițeri au nesocotit onoarea militară și datoriile lor cele mai sfinte.**

Oastea României sub Cuza-Vodă
Ofițerii din Ministerul de Război
purtau uniformă care semăna în totul cu uniforma franceză din epoca aceea. Ofițerul din stânga (Locotenent) poartă „capotă" și chipiu de oraș; cel din mijloc (Căpitan): ulancă (dolman îmblănit) și capelă de cazarmă. In dreapta: Locotenent în mare ținută.

Oastea României sub Cuza-Vodă
Sapeur din Infanteria de Linie (1863)
Până la 1891, noi am avut 8 regimente „de Linie", 7 din ele existau pe vremea lui Cuza.

Subsemnații, atât în numele lor propriu, cât și în numele celor care lipsesc din București, roagă cu stăruință pe A. V. de a binevoi să examineze prin Ea însăși această gravă chestiune, **care cuprinde în ea tot viitorul armatei noastre și de a nu tolera ca mișelia câtorva să planeze ca o pată neștearsă pe întreaga noastră armată, care respinge o acemenea solidaritate, protestează și-și afirmă nevinovăția ei.**

In această zi solemnă, când A. V. pentru fericirea țării noastre a primit coroana României și când ea a adus în mijlocul nostru o inimă curată și un sentiment adânc al onoarei militare, pe care ea le-a moștenit de la iluștrii săi strămoși, ofițerii subsemnați și cu ei armata întreagă, fericiți de Augustul lor șef pe care îl vor vea de acum înainte în fruntea lor, nu vor dovedi mai bine A. V. tot devotamentul cu care sunt gata a susține tronul și persoana Prințului lor Carol I, decât conjurându-l de a inaugura Domnia sa printr'un act de dreptate strălucitoare, care singură va putae reabilita armata, ridicând-o în ochii compatrioților săi și ai străinilor."

Binevoiți etc.

Semnează:

General Florescu, General Savel Manu

Colonel Solomon, Colonel Boteanu, Colonel Ranet, Colonel Petrescu, Colonel Păucescu, Colonel Roznovanu, Colonel Viespescu

Lt. Colonel Gheorghe Catargiu, Lt. Colonel Brăescu, Lt. Colonel Racoviță, Lt. Colonel Coresi, Lt. Colonel Herct, Lt. Colonel Donici, Lt. Colonel Holban

Maiorii: Ciudin, Arion, Ciupagea, Algiu, Gheorghe Scheleti, Păianu, Slăniceanu, Dimitrescu, Munteanu, Costescu, Galitzi

Căpitanii: Ghenovici, Popovici, Luchian, Guriță, Cuciuc, Polizu, Armășescu, Agarici, Crăescu, Poenaru, Niculescu, Scheleti, Vârnav, Teleman (Cavalerie), Baldovici, Teleman (Infanterie), Singurof, Rotescu, Cojocăreanu, Vasilescu, Bălăceanu, Pruncu, Holban, Silion, Drăgulinescu, Bârsescu, Bănescu, Popescu, Periețeanu, Hîncu, Ghidionescu, Scheleti, Nicolau, Gheorghe Popescu

Locotenenții: Alexandru Catargiu, Angelescu, Deriviliu, Baldovici, Berlescu, Nicolaide, Lipan, Macri, Drugănescu, Georgescu, Valter Mărăcineanu (NN. eroul dela Grivița, 1877), Chirițescu, G. C. Lipan, Ionescu, Sobieschi, Catakatz, Nuțescu, Munteanu, Orășeanu, Homoriceanu, Irimia, Ghika, Pleșoianu, Lupu, Teodoru, Orezeanu, Petrescu, Algiu, Bosie, Leca, Papopolu, Gheorghiu, Veropol, Petrov, Tereuzescu, Ivan, Herescu, Tudoriu, Astrovanu

Sublocotenenții: Chirculescu, Caracostea, Veltz, Nestor, Economu, Gugulescu, Alexandrescu, Bogdan, A. Nanu, Costescu, Dimitrescu, Gamba, Vintilă, Paulescu (NN. fratele mai mare al Prof. N. C. Paulescu), Sebastian, Chiulescu, Trestianu, Dunca Arăpescu, Carapancea, Lăzărescu, Bobulescu, Mavrodin, Măicănescu, Teleman (Lănceri), Niculescu, Plesnilă, Popescu, Cănceanu, Ștefan Hale, Gună, Dumitrescu, Notara, Neuman, Verghi, Bela, Macarovici și Vasilescu.

„Unirea este credința mea politică, ea este ținta de mântuire a Națiunii Române, la care părinții noștri au căutat a ajunge și la care sper că vom putea ajunge. Eu tebue să fac Unirea, căci sunt dator către națiea care m'a ales și către istoria către care trebue să am o responsabilitate."

CUZA-VODĂ

către A. Panu, Ministrul Moldovei (în „Monitorul Oficial al Țării Românești" din 3 April 1859)

„Unirea este îndeplinită, naționalitatea Română este întemeiată. Acest fapt măreț, dorit de generațiile trecute, aclamat de corpurile legiuitoare, chemat cu căldură de noi, s'a recunoscut de Inalta Poartă și de puterile garante și s'a înscris în datinile națiunilor. Dumnezeul părinților noștri a fost cu țara, a fost cu noi. El a întărit silințile noastre prin înțelepciunea poporului și a condus națiunea către un falnic viitor. In zilele de 5 și 24 Ianuarie ați depus toată a voastră încredere în alesul națiunei; ați întrunit speranțele voastre într'un singur Domn. Alesul vostru vă dă astăzi o singură Românie."

CUZA-VODĂ

Proclamația dela 11 Decemvrie 1861
(M. O. al Țării Românești din 15 Dec. 1861)

Oastea României sub Cuza-Vodă
Regimentul de Artilerie
înființat la 24 Fevruarie 1860 (Inalt Ordin de Zi Nr. 37) din 2 baterii moldovenești și 2 baterii ale Munteniei, sub comanda Colonelului Gherghel. La 1865, Regimentul de Artilerie avea 8 baterii a 6 tunuri, cu un personal strălucit. Dela gradul de Căpitan în sus, toți ofițerii celor 4 regimente din 1877/78 serviseră în Regimentul de Artilerie creiat de Cuza-Vodă.

ȘTIAȚI CĂ...

...atât în Moldova cât și în Muntenia, primul corp de oaste care a primit flinte (puști) a fost acel al Vânătorilor (jumătate călărime, jumătate pedestrime).

...Neagoe Basarab era vătaf de vânători la 1513, când s'a ales domn.

...în Moldova numărul Vânătorilor nu era limitat și după scripte ale Mânăstirei Neamț, în apropiere de care se află și satul Vânători, toată populația bărbătească a acestui sat ținea de „serviciul vânătoresc".

...la 1654 căpitanii de călărași aveau uniforme: tunici albe, ornate cu brandenburguri. In Franța, abia sub Ludovic al 14-lea se reglementează uniformele, adică cu 10—15 mai târziu decât la noi.

...târgul Rădăuți (pe Prut) s'a numit „Călărași", fiind garnizoană principală a Călărașilor din Moldova. O altă mare garnizoană de călărași moldoveni era la Ștefanești, tot pe Prut.

...cel dintâi arsenal românesc a fost la Hotin.

...sub Petru Rareș, Moldova avea flotă de război, armată cu tunuri de fer.

...tot pe vremea lui Petru Rareș, comandant al Artileriei moldovenești era un preot catolic. Dealtfel, vreo 6 călugări sau preoți catolici au fost comandanți de artilerie în Oștirea românească.

...foarte numeroasa artilerie a lui Mihai Viteazul dispunea și de proiectile incendiare cărora li se dase numele de „ghiulele arse".

...în adresa din 11 Iulie 1851 către Divan, Grigore Ghica, Domnul Moldovei, spune: „...pe lângă tunul hărăzit de ruși (luat și acesta dela turci în 1829) și a altor 5 dobândite în 1849 dela Inalta Poartă, acum în timpul de față, 4 tunuri și 2 chesoane se găsesc cu totul echipate, s'a înființat o manejă pentru păstrarea tunurilor și pentru exersarea artileriei în timpul ernei."

...în Ianuarie 1831 s'a înființat un spital militar la Iași și altul la Galați, ambele totalizând 40 „crevaturi" (paturi) care, printr'un supliment bugetar de 27.200 lei, au fost sporite la 125.

...prima paradă militară de Bobotează a avut loc la Iași, în 1831, cu participarea unei companii de infanetrie și a unui ploton de cavalerie. Cu acest prilej, Teodor Balș, Hatman și Cavaler, a dat următorul ordin de zi: „Privind în ziua serbării botezului Domnului nostru Isus Hristos, la 6 a curgătoarei luni, parada făcută de compania a 3-a de pedestrime și de plotonul de cavalerie a miliției Moldovei, cu deosebită plăcere a Excelenței Sale (NN. „Excelența Sa" era comisarul rus), au găsit pe oameni în vioaie și sănătoasă vedere, în bună deprindere și curată îmbrăcăminte, cum și a cailor bună stare."

...în Iulie 1856, toată infanteria Moldovei se compunea din 3 batalioane: Batal. I la Iași (Maior Cucu), Batal. II la Galați (Colonel Duca) și Batal. III la Ismail (Colonel Frunză).

..Medalia „Virtutea Militară" și „Semnui onorific" pentru 25 și 15 ani de serviciu au fost înființate la 1872.

...cetățenii orașului Buzău au subscris pentru cumpărarea a 2000 de puști „Peadbody", la 1877.

...un număr însemnat de studenți din Bucovina au sosit la București, în vara anului 1877, după ce trecuseră clandestin frontiera, cerând să fie înrolați în unitățile române care se pregăteau să treacă Dunărea.

...Grigore Gradișteanu, la 1877 elev al Școalei Militare Saint Cyr, a părăsit această școală pentru a putea lupta ca sergent de trupă în Regimentul 6 Dorobanți.

...ziarul „Allgemeine Zeitung" din Augsburg a avut un corespondent de război care a însoțit trupele române la Plevna și că acest corespondent a avut numai cuvinte de laudă pentru ostașii noștri. Iată ce scrie el într'un reportaj (August 1877): „Este un tablou fermecător să vezi la lumina lunei batalioane întregi jucând hora, la care câteodată iau parte și ofițerii ceace înveselește și mai mult pe soldați. Un lagăr rusesc seamănă mai mult cu un târg de lucruri vechi decât cu o tabără de trupe. Un lagăr românesc te surprinde prin ordinea și curățenia ce domnește în el. Generalul Lascarev întreprinzând la 10 August o recunoaștere între Vid și Trestenic, a cerut comandantului brigăzii române dela Riben să înlocuiască o baterie rusă de 8 tunuri cu 4 tunuri române."

«Faire l'histoire de l'armée roumaine, ce serait faire l'histoire de la Roumanie pendant quatorze siècles.»

ULYSSE DE MARSILLAC
(«Histoire de l'Armé Roumaine», 1871)

Călărașii
purtau, pe vremea lui Cuza, numele de **Dorobanți** și erau organizați în escadroane pe județe. La 1872, escadroanele de Dorobanți au fost transformate în 8 regimente de Călărași, păstrând totuși vechea lor uniformă, adică uniforma pe care o purta Colonelul Cuza când **a** fost ales Domn.

Dorobanţii

se numiau pe vremea lui Cuza **Grăniceri** şi erau organizaţi în batalioane pe judeţe. Mai multe batalioane alcătuiau o **inspectorie (1864.** Corpul Grănicerilor a fost transformat (1872) în 8 regimente de Dorobanţi care, la 1877, se „desdoiră" formând 16 regimente.

„Purtând suman, iţari şi cuşma pe-o ureche", Dorobanţii s'au acoperit de glorie la Plevna, vestind lumii că există o Românie . . .

Până la 23 August 1944 (când s'a început lichidarea Oştirii româneşti), următoarele unităţi au purtat numele de Regimente de Dorobanţi: 1 Dolj, 2 Vâlcea, 3 Olt, 4 Argeş, 5 Vlaşca, 6 Mihai Viteazul, 7 Prahova, 8 Buzău, 9 Râmnicul Sărat, 10 Putna, 11 Siret, 12 Cantemir, 13 Ştefan cel Mare, 14 Roman, 15 Războeni, 16 Suceava, 18 Gorj, 20 Teleorman, 26 Rovine, 27 Bacău, 28 Radu Negru, 30 Muscel, 31 Calafat, 32 Mircea şi 33 Tulcea.

Drapelele a 10 regimente de Dorobanţi au fost decorate cu „Mihai Viteazul", în 1916/19 şi în 1941/44.

PRIETENI ADEVĂRAŢI

Revista „DER EUROPÄISCHE OSTEN", care apare sub direcţia Dlui Edmund von Gordon (Redacţia: München 13, Adalbertstr. 96/I) şi care este una dintre cele mai bine scrise din toate revistele ce apar în Germania de astăzi, închină multe coloane (Heft 52, Februar 1959) celui mai important eveniment din Istoria Românilor: Unirea Principatelor. Numeroase fotografii, desemne, reproduceri de motive româneşti si o hartă a României în graniţele ei fireşti completează textul.

In acelaş număr, Dl Dr. Rudolf Wagner, fost deputat în Dieta bavareză, originar din Gura Humorului, semnează un foarte frumos şi foarte documentat articol în care tratează problema Basarabiei. Dl Dr. Rudolf Wagner face o paralelă între împărţirea României în 2 ţări distincte (R. P. R. şi Republica Sovietică Moldovenească) şi planul sovietic de eternizare a situaţiei de astăzi a Germaniei: Republica federală, Zona sovietică şi Berlinul. Acelora care cred că unificarea Germaniei, prin „neutralizare" şi aducerea „la acelaş numitor" a întregului teritoriu german, ar putea fi acceptată de sovietici, Dl Dr. Wagner le pune în faţa ochilor situaţia Basarabiei care a rămas în stăpânire rusească şi după ce comunismul a fost instaurat în România.

Nu este pentru prima dată când Dl Dr. Rudolf Wagner prezintă, competent şi obiectiv, probleme româneşti şi apără cu căldură cauza poporului românesc de al cărui destin se simte legat. Ţinem să subliniem acest lucru.

Orice sumă de bani rugăm a se trimite numai la următoarea adresă:
Bayerische Hypotheken- und Wechsel-Bank
MUNCHEN
Zweigstelle am Hauptbahnhof
Konto Nr. 21697

Cu ozazia Centenarului Unirii Principatelor ziarul „Stindardul" a tipărit un număr de 10 000 CĂRŢI POŞTALE COMEMORATIVE,

ILUSTRATE DE EUGEN DRĂGUŢESCU

Aceste cărţi poştale ilustrate au fost puse în vânzare pentru acoperirea cheltuielilor de tipar.

Acei care au primit aceste cărţi poştale spre difuzare trebue să ţină seama că ele au fost tipărite în culori (pentru fiecare culoare un clişeu şi un tiraj în maşină). Preţul de 30 Pfennigi (sau 8 Cents USA) bucata este deaceea minim.

Am primit multe scrisori încurajatoare, dar foarte puţini au fost acei care s'au gândit să ne trimită şi sumele de bani rezultate din vânzare. Trebue oare s'o spunem în fiecare număr că „Stindardul" nu este subvenţionat de nimeni şi că tot ce întreprindem implică jertfe materiale?

Acei care cred că această acţiune a fost **inutilă şi nepotrivită** sunt rugaţi să ne restitue cărţile poştale, urgent.

„. . . Cei cu inima română . . ."

de General Ion GHEORGHE

„Hai să dăm mână cu mână, cei cu inima română . . ." Aşa începe cântecul Horei Unirii Româneşti, Cei cu inima română? Am fi aproape înclinaţi, privind unele triste aspecte şi din Ţară şi din lumea liberă românească, să credem că rândurile celor cu inima într'adevăr românească se răresc din ce în ce mai mult, tocmai acum când datul mâinii, unora cu altora, între toţi Românii, şi de dincolo şi de dincoace, ar fi mai de trebuinţă ca niciodată.

Din nefericire, nu este aşa. In Ţară, îmbulzeala celor care vor să-şi asigure o halcă cât mai îndestulătoare din prada ce stăpânirea haină de acolo o pune la dispoziţia fripturiştilor întru comunism ia forme pe deadreptul alarmante. Nu atât prin numărul lor, căci aşa şi aşa fripturiştii de acum ca şi cei de totdeauna, au grijă să se elimine între ei, dar mai vârtos prin zelul ce depun să dovedească stăpânilor lor că nu mai sunt români, cât şi prin acţiunea demoralizantă ce-o exercită asupra celor ce sufăr, tocmai pentrucă şi-au păstrat curată inima lor românească. Jalea marei mase româneşti este mai cumplită de pe urma coborîrii morale a internaţionalilor de ocazie, a înfrăţiţilor oportunişti cu comunismul, care se prefac că le tresaltă inima de emoţie pentru „fraţii" nord-coreeni sau vietnamezi, dar cărora le este cu totul indiferentă mizeria „obiectelor de experienţă comunistă", care sunt adevăraţii lor fraţi români, înghesuiţi cu deasila în cholhozurile de tip sovietic sau chinez, — decât din cauza asupririi exercitate de uneltele satrapice ale Moscovei.

Tot aşa a fost pe vremuri, sub stăpânirile streine, turcă sau altele, când cei fără inimă românească, cu venin de viperă în ei, s'au pus în vrăjmăşie faţă de propriul lor neam.

Poporul român cel adevărat s'a obişnuit cu asemenea înstrăinări de neam ale unora sau altora, ieşiţi din sânul său. Soarta a vrut ca această amărăciune să fie acum, la împlinirea unui veac dela întâia „Horă a Unirii", mai cruntă ca oricând, deşi poporul român ştie că şi ea se va scurge ca şi celelalte din trecut, vremelnică fiind ca şi acelea.

De lepădarea inimii române nu suntem cruţaţi, din păcate, nici noi cei de aci, din lumea liberă. Dacă dincolo gârbaciul unei stăpâniri nemiloase are marea lui parte în încovoerea spinărilor, chiar a multora care totuşi n'au ajuns până la înjosirea înstrăinării inimii lor române, dincoace este mult mai trist de văzut, fără nicio ameninţare cu gârbaciul, cum destule inimi nu mai sunt sau nu mai vor să fie româneşti. Aci, la noi cei de dincoace, ni se pune în faţă teoria inexorabilităţii unei comunităţi de interese politice, care ar explica de ce noi Români liberi trebue să ne subordonăm ţelurilor celor puternici, fără de sprijinul cărora orice speranţă de isbăvire a fraţilor de dincolo ar fi deşartă. Dacă această teorie ar putea fi, deşi nu în totul, măcar în parte convingătoare, de neînţeles este doar de ce adoptarea ei trebue să fie sinonimă cu pierderea inimii noastre române. Căci una este alinierea noastră la unele ţeluri politice pentru a căror realizare nutrim convingerea nestrămutată că trebue să facem şi noi eforturile şi sacrificiile corespunzătoare propriilor noastre interese, şi alta este înstrăinarea inimii noastre române, în intrecerea ce ne-o închipuim necesară pentru câştigarea umilitoare a bunăvoinţii streinilor. Mai ales că scopul urmărit nu este, în majoritatea cazurilor, decât asigurarea de situaţii personale. Ba se merge atât de departe încât lupta unora din cei ce şi-au pierdut inima română, pentru asigurarea situaţiei lor personale, se face împotriva intereselor comunităţii româneşti. Aceste deplorabile aspecte sunt mult mai deprimante decât ale înstrăinaţilor de acasă.

Cu toată tristeţea ce simţim pomenind aceste scăderi morale ale noastre, tocmai acum la împlinirea Centenarului Unirii, o facem în credinţa că mărturisirea lor la comemorarea măreţului act naţional românesc de acum o sută de ani va desmetici pe cei rătăciţi şi le va da tăria să-şi întoarcă faţa către fraţii lor români, către inima românească, din adâncurile căreia numai ţâşnesc necurmat tainele stăruirii neamului nostru, aşa cum a fost totdeauna, şi cum va fi în veacul-veacurilor.

„Hai să dăm mână cu mână, cei cu inima română . . ."

Cu ocazia zilei de 24 Ianuarie şi evocând mândre speranţe româneşti, trimit „Stindardului", în lupta lui naţională pentru eternul şi sfântul drept de autodermináre al popoarelor, urările mele cele mai bune.

Trimiţându-vă, din toată inima, salutul meu, rămân cu gândul la vitezele divizii româneşti pe care am avut onoarea să le comand la Stalingrad, în Kuban şi în Crimeea.

Al Dvs foarte devotat

JAENECKE
General de Armată*)

*) Dintre toţi generalii germani, Dl. General Jaenecke a avut sub comandă cel mai mare număr de divizii româneşti, anume: a 10-a, a 19-a şi a 20-a de Infanterie; a 2-a şi a 3-a de Munte; a 1-a a 6-a şi a 9-a de Cavalerie. Dl. General Janecke este cavaler al Ordinului „Mihai Viteazul".

Oastea României sub Cuza-Vodă

Batalionul de Vânători

a fost creiat la Iaşi, în 1860. După dorinţa lui Cuza, în 1866 urma să ia fiinţă şi Vânătorii de Munte, la Piatra Neamţ. Au trecut 50 de ani . . . Abia în 1916 . . . dar tot în Judeţul Neamţ se organiza prima noastră unitate de Vânători de Munte care avea să intre în legendă dela primul botez al focului.

ATENŢIE LA „DATELE ISTORICE"

Eram hotărîţi să nu ne mai ocupăm de „România comitetului". Ziarul acesta a scos însă şi un „Calendar pe 1959", calendar de părete necolorat (nici politiceşte) care conţine o sumă de „erori", majore pentru nişte foşti reprezentanţi diplomatici ai ţării.

Trecem peste prioritatea acordată unor evenimente de înseamnătate îndoelnică pentru noi şi ne oprim asupra a două „date istorice":

Iulie 10 — „Bătalia dela Plevna, 1877" stă scris în calendarul cu pricina. Care bătălie dela Plevna?

Cele 4 divizii româneşti care au operat în Bulgaria au trecut Dunărea, pe la Corabia, **la 20 August;** la 30 August a fost cucerită Reduta Griviţa Nr. 1, **iar Plevna a căzut abia la 28 Noemvrie 1877.** Până în 1918, ziua de 28 Noemvrie (Căderea Plevnei) a fost sărbătoare legală.

Noembrie 11 — ne spune calendarul — „Bătălia dela Mărăşeşti, 1917". Cum adică, să nu ştie oare Dl Vişoianu (ofiţer de artilerie în primul război mondial) că Bătălia dela Mărăşeşti a **început la 6 August 1917 şi s'a terminat după 14 zile de lupte crâncene?** Dacă specialistul comitetului confundă Bătălia dela Mărăşeşti cu semnarea armistiţiului (care dealtfel nu interesa ţara noastră, armistiţiul fiind semnat de reprezentaţii Germaniei, la Cartierul General al Forţelor aliate, în timp ce noi mobilizam a doua oară şi ne angajam în alte operaţii militare care aveau să se termine abia în toamna lui 1919), apoi acest armistiţiu a fost semnat **la 11 Noemvrie 1918,** nu 1917.

Calendarul „comitetului" mai pretinde că bătăliile dela Mărăşti şi Mărăşeşti au avut loc în aceeaşi zi. Eroare gravă! Bătălia dela Mărăşti a fost o acţiune **ofensivă** a noastră care a început, la 24 Iulie 1917, prin atacul Diviziei a 3-a (General Mărgineanu) asupra Dealului Momâia. La Mărăşeşti, **noi am fost în apărare.**

Precum se vede „datele istorice" servite pribegilor români au fost culese probabil din calendarul unei firme americane de aspiratoare de praf. De ce să ne îngrozim mai mult? De ignoranţa celor „dela Externe", sau de uşurinţa cu care aceşti rezistenţi cu simbrie aruncă, din praştie, „date istorice"?

ACTIVITATEA CENTRULUI ROMÂN DE CERCETĂRI DIN PARIS

In cadrul conferinţelor organizate de Centrul Român de Cercetări (Centre Roumain de Recherches, 28 Rue Serpente, Paris VI), în prima perioadă a anului academic 1958/1959 s'au făcut următoarele comunicări: d. Ricardo Leon (Le problème de la Vie d'aprés Eugenio d'Ors), d. Vasyl Marcus (L'activité scientifique de l'Emigration Ukrainienne, Les publications soviétiques de l'Ukraine), d. Anton Cerbu (La mystique de Jean Kliax et son influence en Europe Orientale), dna Eliza Cerbu (La rèsurrection des Corps chez Grégoire Aboul Faragi), d. Octavian Buhociu (12. 12. 1958: Le mythe Carpatique face a l'Asie), d. Octavian Buhociu (19. 12. 1958: Buciumul, Bourul, Ştefan cel Mare in poezia lui Mihai Eminescu), d. dr. Armin Mohler (La Nation de la „Revolution Conservatrice" dans la pensée allemande depuis 1917) şi d. Paul Costin Deleanu (La signfication de l'Erotisme contemporain: J. Huizinga, G. Bataille, D. de Rougemont).

In fiecare Vineri seara, la orele 21, comunicările, urmate de discuţiuni, se ţin în sala E. Sociétés Savantes, 28, Rue Serpente. Secretarul general al Centrului este d. Octavian Buhociu, doctor în litere al Universităţii din Paris.

«Foni tis Elevtherias» şi Domnitorul Cuza

„Vocea Libertăţii", organul Grecilor **plecaţi** din România (căci terminul „prosfigon" e impropriu: când ai paşaport cu vizele în regulă nu eşti nebun s'o iei la fugă), se opreşte, în numărul său din 1 Ianuarie 1959, asupra a două evenimente din trecutul românesc: a) „O sută de ani dela Congresul dela Paris" şi b) „25 de ani dela asasinatul mişelesc a lui Ion G. Duca" (a se ceti-**asasinarea** lui I. G. Duca). Despre Convenţie scrie D-l **C. Manuilă.** Despre Duca D-nii: **N. Dianu** (duios), **Richard Franasovici** (decent) şi Radu **Florescu** (necontrolat, iresponsabil). Spre a face, probabil, plăcere D-lui Petropuliade, R. F. afirmă că „simbriaşii" care l-au împuşcat pe I. G. Duca **nu erau Români, ci Macedoneni.** (Se ştie că pentru conducătorii foii greceşti nu există Români în Macedonia, ci **Greci**). Mai departe, R. F. afirmă — cu uşurinţa pe care ţi-o dă iresponsabilitatea — că asasinarea lui Duca a fost pusă la cale de Profesorul Nae Ionescu . . . Ca bun cunoscător al inscripţiilor de pe pietrele de mormânt ale boerilor şi domnitorilor români, R. F. ne învaţă — în treacăt — că omorul politic „nu era deloc în datina ţării".

Cauzele sfârşitului tragic al lui I. G. Duca pot fi astăzi examinate cinstit, fără ură şi părtinire. Căci Duca — pentru tot ce a făcut el în România — merita alt sfârşit. In această examinare însă lipsa de control, calomnia şi inepţia n-au ce căuta: ele nu pot servi cauza.

Dar să revenim la atenţia pe care foaia grecească din Atena o acordă celor două fapte. Semnificativă în toată această atenţie acordată întâmplărilor din viaţa românească este extinderea pe care D-l Petropuliade o dă celor două comemorări: 3 coloane pentru Convenţie şi Unirea Principatelor şi 12 (douăsprezece) coloane pentru Duca.

Se împlinesc 100 de ani de la secularizare şi strănepoţii igumenilor care storceau vlaga pământului ţărilor noastre nu-l pot uita pe Cuza, despăduchietorul moşiilor mânăstireşti. Că Grecii nu-l pot uita pe Domnitorul Cuza, e lucru firesc. Nefirească este doar îmbulzeala Românilor din exil la foaia grecească din Atena. Căci Românii aceştia ştiu — nu se poate să nu fi aflat — de teroarea pe care o îndură, din partea Grecilor, fraţii noştri din Macedonia. Grecii de la „FONI" pretind că teroare nu există, pentru motivul că în Macedonia trăesc astăzi numai Greci. (In 1900 trăiau în Macedonia peste 600.000 Macedo-Români.) In această situaţie, colaborarea Românilor la foaia grecească nu le face onoare (vorbesc de Românii de sânge).

G. RACOVEANU

Ne-am străduit să scoatem acest număr închinat Centenarului Unirii Principatelor şi prigonitului Cuza-Vodă.

Mai sunt multe de făcut şi multe de spus încă, pentru a putea sfărâma zidul de mişelie din jurul nostru.

Acei care cred că apărăm, cinstit, cauza naţiei şi obrazul ţării, să ne ajute.

Cu puţin dela mulţi, vom putea merge înainte şi vom putea înfrunta zilele şi mai grele ce se anunţă.

Nu lăsaţi să piară „Stindardul"!

Revista Presei (urmare din pag. 2) analiză a situaţiei din blocul oriental . . . care nu-i deloc bloc. Semnalăm deasemena: „Profeţii Neamului" de P. P. Panaitescu.

*

Am mai primit la redacţie:

— **„Calendarul Bisericii Catolice Române din Statele Unite"** pe 1959, bogat ilustrat (184 pag.).

— **„Calendarul Candela",** pe anul 1959, publicat pentru Românii din Statele Unite, Canada şi Refugiu de Episcopia Ortodoxă Română din Emisfera de Vest (1960 Tecoumseh Rd., E. Windsor, Canada.

— **„Pro Bessarabia and Bucovina",** memoriu tradus din limba franceză de Dna Pearl Kowalewska şi editat de Asociaţia „Pro Basarabia-Bucovina" din Bruxelles.

*

In revista „Europa-Archiv", Anul 13, Nr. 10/1958, dl. Demostene Nacu publică un studiu, folosind numeroase surse sovietice, asupra etatizării agriculturii sovietice dela 1917 până astăzi (Die Verstaatlichung der sowjetischen Landwirtschaft von 1917 bis heute).

... jur că astfel cum au pierit predecesorii mei, apărând drepturile țării, voiu pieri și eu.

Cuza-Vodă (21 Mai 1864)

Măria Ta!

„După una sută cinci-zeci și patru de ani de umilire și degradare națională, Moldova a intrat în vechiul său drept consfiinţit prin capitulaţiunile sale, dreptul de a'și alege pe capul său, pe Domnul. Prin înălțarea Ta pe Tronul lui Ştefan cel Mare, s'a reînălțat însuși naționalitatea Română. Alegându-Te de capul său, **neamul nostru a voit să răsplătească sângele strămoşilor Tăi, vărsat pentru libertățile publice.**

Alegându-Te pe Tine Domn în Țara noastră, noi am voit să arătăm lumei ceiace toată firea doreşte: **„La legi noui, oameni noui."**

O Doamne, mare şi frumoasă îţi este misiunea! Constituția din 19 August ne însemnează o epocă nouă şi bine meritată. Eşti chemat să o deschizi. Fă ca legea să înlocuiască arbitrariul. Fă ca legea să fie tare, iar Tu, Măria-Ta, ca Domn, fii bun şi blând, **fii bun mai ales pentru aceia pentu care mai toţi Domnii trecuţi au fost nepăsători şi răi.**

Nu uita că dacă 48 de deputaţi te au ales Domn, însă ai să domneşti peste două milioane de oameni. Fă dar ca Domnia Ta să fie cu totul de pace şi de dreptate; împacă patimile, urele dintre noi şi reîntrodu în mijlocul nostru strămoşeasca frăţie. Fii simplu Măria Ta, fii bun, fii Domn cetăţean, urechea Ta să fie pururea deschisă la adevăr şi închisă la minciună şi linguşire.

Porţi un frumos şi scump nume, numele lui Alexandru cel Bun. Să trăeşti dar mulţi şi fericiţi ani! Ca şi dânsul fă, o Doamne, ca prin dreptatea Europei, prin dezvoltarea instituţiilor noastre, prin simţămintele Tale patriotice, să mai putem ajunge la acele timpuri glorioase ale naţiunii noastre, când Alexandru cel Bun zicea ambasadorilor din Bizanţiu: **„România n'are alt ocrotitor, decât pe Dumnezeu şi sabia sa."** Sa trăeşti Măria Ta."

MIHAIL KOGĂLNICEANU
la 5 Ianuarie 1859, când a fost ales Domn al Moldovei Cuza-Vodă.
(Monitorul Oficial al Moldovei din 5 Ian. 1859)

Exilul sărbătoreşte Centenarul Unirii

◆ **BONN.** — Părintele Arhipresviter Emilian Vasiloschi, Superiorul Bisericii Ortodoxe Române din Germania, a oficiat un Te-Deum în Biserica Sf. Ciprian din Koblenzer Str. 61, evocând apoi, în cuvinte calde, evenimentul întâmplat acum 100 de ani. Numărul participanţilor a fost mare, invitaţii germani fiind deosebit de numeroşi. Dealtfel, prin grija Bisericii Ortodoxe Române din Germana, a fost difuzată şi o broşură comemorativă, cu text foarte potrivit.

Către seară, Românii şi prietenii lor Germani s'au întrunit la KÖLN unde, prin grija Dlui Dr. L. Lututovici, Preşedintele Asociaţiei Românilor din Nord/Vestul Germaniei, a fost organizată o „seară românească".

◇ **BUENOS AIRES.** — Centenarul Unirii a fost comemorat de postul de radio „Antarida". In cadrul acestei emisiuni a vorbit D. Prof. Dumitru Găzdaru, iar D. Marcel Nicolau, acompaniat la pian de D. Mihail Constantinescu, a cântat câteva arii populare româneşti. A doua zi, preoţii Ariciuc şi Anchidim Uşeriu au oficiat un Te-Deum, Părintele Uşeriu ţinând şi o cuvântare ocazională. O reuşită serbare a copiilor, cu aceeaşi temâ (Centenarul Unirii) a fost organizată de Dna Maria Găzdaru, în ziua de 15 Fevruarie a. c., la Cercul „Unirea Română".

◆ **FREIBURG.** — Evenimentul a fost sărbătorit de Biblioteca Română şi de Asociaţia Românilor din Sud/Vestul Germaniei, cu participarea tuturor compatrioţilor şi a multor prieteni germani.

◇ **PARIS.** — Sâmbătă, 24 Ianuarie, s'a oficiat o slujbă religioasă la Biserica Ortodoxă Română, frumos pavoazată cu drapele române şi franceze. A oficiat Părintele Vasile Boldeanu, parohul bisericii, care a citit, după slujbă, un mesaj trimis de P. S. Sa Episcopul Teofil Ionescu.

După amiază, în sala Iena au început lucrările Congresului (Zile de studiu) organizat de Fundaţia „Carol I", congres care a avut meritul să solidarizeze cu poporul român o sumă de personalităţi franceze şi străine. Declaraţiile făcute cu această ocazie de Dl. André François-Poncet, în deosebi, au fost comentate de sute de publicaţii din lumea liberă, spre binele nostru şi spre binele tuturor popoarelor subjugate.

„Jur în numele Prea Sfintei Treimi şi în faţa ţării mele, că voiu păzi cu sfinţenie drepturile şi interesele patriei, că voiu fi credincios constituţiei în textul şi în spiritul ei, că în toată Domnia mea voiu priveghea la respectarea legilor pentru toţi şi în toate. uitând prigonirea şi toată ura, iubind deopotrivă pe cel ce m'a iubit şi pe cel ce m'a urât, neavând dinaintea ochilor mei decât binele şi fericirea Naţiei Române. Aşa Dumnezeu şi compatrioţii mei să-mi fie într'ajutor."

CUZA-VODĂ
la 5 Ianuarie 1859, când a fost ales Domn al Moldovei.

◇ **ROMA.** — Duminică 25 Ianuarie, dimineaţa, Msgrul Aloisie Tăutu a oficiat un serviciu religios pentru Neam şi Ţară. După amiază, în sala festivă a Federaţiei Universitarilor Catolici, a avut loc o impunătoare serbare, la care şi-au dat concursul: Corul Societăţii „Armonia", elevii şi corpul profesoral al şcolii săptămânale de pe lângă Biserica unită din Roma. In cadrul acestei serbări şi în faţa unei foarte numeroase asistenţe (Români şi Italoromâni) au luat cuvântul, evocând pe marii patrioţi care au făurit România modernă: Msgrul Aloisie Tătu şi d. Horia Roman.

Copii italo-romani, elevi ai şcolii săptămânale care a fost înfiinţată de Monseniorul Aloisie Tăutu pe lângă Biserica unită din Roma. Aceşti copii au cântat şi au dansat cu ocazia sărbătoririi Centenarului Unirii la Roma.

◆ **TORONTO (Canada).** — La „Casa Română", Duminică 25 Ianuarie, după oficierea unui serviciu religios de către Părintele Nicolaie Zelea, a avut loc o înălţătoare serbare. Despre Unirea Principatelor şi despre suferinţele de astăzi ale poporului nostru robit a vorbit, cald şi convingător, d. Ioan Mihăilă care a reuşit acum aproape 2 ani să ajungă în lumea liberă, după o evadere plină de peripeţii.

◇ **WASHINGTON.** — Liga Românilor Liberi a organizat o recepţie la care au fost invitaţi membrii ai Corpului diplomatic, Senatori şi membrii ai Congresului american, precum şi numeroşi ofiţeri din Armata de uscat, Aviaţia şi Marina Statelor-Unite. Comitetul de organizare al acestei manifestaţii a fost prezidat de Dna F. M. Gunther, văduva fostului ambasador american la Bucureşti, şi de Dna Barbu Niculescu.

A vorbit D. Mihai Fărcăşanu, Preşedintele L. R. L. Intre altele, Dsa a spus: „Problema vitală pentru puterile ce vor să apere libertatea, stă nu în amăgitoarele târguieli şi negustorii cu comuniştii, ci în fixarea ca obiectiv sincer şi hotărît al guvernelor lor: restaurarea condiţiilor fundamentale pentru asigurarea păcii şi a securităţii. Singurul drum către această restaurare stă în lupta fără preget împotriva totalitarismului roşu, luptă atât împotriva infiltraţiei, subversiunii şi expansiunii lui imperialiste cât şi împotriva eforturilor disperate — cum am văzut în cazul răscoalei ungare — ale Ruşilor de a menţine statu-quo-ul dominaţiei sovietice."

Au mai luat cuvântul: Dl. Ray J. Madden (membru al Congresului, democrat), Dl. Alvin Bentley, Dl. Styles Bridges (Senator, preşedintele Comitetului politic al Partidului republican), Dl. Keneth B. Keating (Senator, New-York), Dl. Frances E. Walter (Deputat), Dna Edna F. Kelly (Deputat de New-York) şi Dl. Thaddeus Machrowicz (Deputat de Detroit).

MANIFESTAŢIA DELA MUNCHEN

Peste 500 de persoane, Români, Germani şi reprezentanţii tuturor grupurilor naţionale de exilaţi au răspuns la chemarea **Societăţii Academice Române,** participând la serbarea comemorativă care a avut loc, Sâmbătă 24 Ianuarie, la Sophiensaal, una dintre cele mai mari şi mai frumoase săli din München.

Participarea aecasta masivă s'a datorat concursului dat de Aosciaţia Românilor din Germania de Sud, de Asociaţia Românilor Liberi din Germania, de Misiunea Catolică Română şi de ziarul Stindardul.

Zeci de invitaţi care n'au putut participa au trimis scrisori şi telegrame de adeziune. Au fost primite asemenea scrisori dela dnii: General de Armată Jaenecke, General de Armată Friessner, General de Trupe blindate Lanz, Epplée, Deputat în Bundestag ş. a. Un emoţionant mesaj a fsot trimis de foştii combantanţi din Divizia 62-a germană.

Noi, care am luptat, la Don, cot la cot cu Românii şi care, ca şi Dvs am fost nevoiţi să ne părăsim căminurile (Divizia noastră este din Silezia), înţelegem lupta pe care o purtaţi. Deaceea urările noastre sunt mai fierbinţi.

Sus Stindardul!
DIVIZIA A 62-A INF.
Postul de Comandă

Transmisă de postul de radio din München, serbarea a început cu „Hora Unirii" cântată de un excelent cor, condus de Părintele Vasile Zăpârţan, Vicarul Românilor din Germania. Toate doamnele şi domnişoarele din acest cor purtau splendide costume româneşti.

Dl. General Ion Gheorghe a ţinut o scurtă cuvântare, evocând împrejurările dela 1859.

Cuvântarea festivă a fost ţinută de Dl. Prof. Georg Stadtmüller, dela Universitatea din München, care şi-a exprimat convingerea că poporul românesc va şti să se scuture şi de jugul sovietic, aşa cum, în decursul veacurilor, s'a scuturat de toate jugurile, înfruntând mereu cu forţe noi toate asupririle.

Un taraf de lăutari, condus de Ştefan Brătescu, a executat un program din cele mai frumoase arii româneşti. După „Ciocârlia" şi după „Ţarina dela Abrud" aplauzele s'au transformat în nesfârşite ovaţii.

Manifestaţia aceasta, cea mai impunătoare din toate câte au avut loc cu ocazia Centenarului Unirii, a fost viu comentată în toate cercurile din Capitala Bavariei.

Atenţie mărită la noii refugiaţi! Printre ei se află un mare număr de agenţi infiltraţi. Acţiunea de infiltraţie este favorizată de diviziunile din exil, de amestecul străinilor în treburile noastre şi de tendinţa unora dintre noi de a face prozelitism politic.

S'A SCHIMBAT CEVA LA „FREE EUROPE"?

Zilele trecute, un amic a căutat să ne convingă că, în urma unor remanieri de personal şi potrivit directivelor primite cu ocazia unei conferinţe „la vârfuri" care a avut loc într'o cârciuma din Starnberg, la RFE s'a schimbat „ceva" şi că „o să se schimbe mai multe..."

Noi ştim ce ştim şi deaceea am fost foarte sceptici. Amicul a revenit la atac şi ne-a comunicat textual: „Ghiţă Ionescu este entuziasmat de cărţile voastre poştale ilustrate (NN.: editate cu ocazia Centenarului Unrii) şi te roagă să-i trimiţi **două sute,** pentru a fi distribuite personalului românesc, din Desk, din „secţiile speciale", la tehnicieni şi la oamenii de serviciu..."

In definitif — ne-am spus noi — din moment ce nu pusesem ca text, sub Tricolorul în furtună, **„iarba rea din holde piară"** nimeni dela „Free Europe" nu se putea simţi vizat... Şi le-am trimis cărţi poştale, nu două sute, ci numai o sută; fără scrisoare şi fără nicio cerere de plată.

După trei zile, cărţile poştale ne-au fost înapoiate, în plic cu menţiunea „official", plic insuficient francat. Pe plic: un clopot, „clopotul Libertăţii"... Dar cum erau cărţile poştale? Indoite la colţuri, murdărite cu cerneală, deci inutilizabile.

„Se face anchetă" ne-a asigurat acelaş amic. N'au decât s'o facă, pe noi nu ne interesează: nici rezultatul acestei anchete şi nici pretinsa „schimbare de curs". Păstrăm doar plicul insuficient francat şi cărţile poştale mutilate, pentru altă anchetă pe care s'ar putea întâmpla să n'o facem noi, ci urmaşii noştri, în ziua când comanditarii lui „Free Europe" vor prezenta ţării nota de plată.

Ioniţă Ghiţescu

Luptători unionişti din Moldova. Rândul de sus: cel din mijloc este Costache Negri.

„Şi acum Domnilor, las la o parte dreptul, pentru a mă adresa inimii Dv. Fie-vă milă de trei milioane de ţărani, care cu femei şi cu pruncii lor, deşi ţinuţi afară ş. departe de dezbaterile noastre, au ochii aţintiţi asupra dealului Mitropoliei, ca asupra soarelui mântuirei şi vă întind mânele.

O! Nu drămuiţi brazda de pământ trebuitoare hranei ţăranilor. Gândiţi-vă la durerile, la lipsurile trecutului lor. Gândiţi la origina averilor D-vtră. Gândiţi că cea mai mare parte o datoraţi muncii şi sudoarei lor. Inchipuiţi-vă că părinţii lor s'au luptat alăturea de părinţii noştrii pentru salvarea ţării şi a altarului. Gândiţi că mâine ora pericolului poate iarăşi suna; că fără dânşii nu veţi putea apăra nici patria, nici averile, nici drepturile noastre şi că odată ţara căzută, nu veţi fi decât slugile străinilor, când astăzi, sunteţi în capul României, în capul unei ţări libere şi autonome. Aduceţi-vă aminte că atunci când era ocupaţiune străină, mulţi din noi treceam hotarul, iar ţăranii rămâneau şi ne păzeau moşiile şi averile. Şi să nu credem, Domnilor, că printr'un vot al nostru am îneca pentru veci dreptul ţăranilor. Nu Domnilor, dreptatea nu piere; ca trupul lui Hristos ea se poate îngropa, dar întocmai ca şi Hristos Dumnezeu ea va învia."

Discurs la Legea rurală, în şedinţa din 24 Ianuarie 1862 a celei dintâi Camere a României.
MIHAIL KOGĂLNICEANU

CĂLUGĂRII ROMÂNI DELA MUNTELE ATHOS

Părintele Ieromonah Pavel Tănase, Superiorul Locaşului „Sfânta Marina" (Mrea Vatopede) dela Muntele Athos face un apel către toţi credincioşii din Germana, Australia, Statele-Unite şi Canada, rugându-i să ajute Locaşul „Sfânta Marina" care are nevoe de reparaţii.

Un alt Ieromonah român, Părintele Dometie Trihenea dela Schitul „Ipatie" nu ne-a trimis un asemenea apel şi nici nu cere nimic, dela nimeni. Ştim însa că Părintele Trihenea, de loc din părţile Sibiului, a ştiut să-i pună cu botul pe labe pe emisarii reperişti sosiţi la Muntele Athos în scopul de a aduce la ascultare pe cei câţita monahi români care se mai află acolo. Ştim deasemenea că şi Sf. Sa o duce greu, cu toate că sprijină, aşa cum poate, orice acţiune românească. Ar fi păcat ca tocmai el, care nu s'a îmbulzit niciodată la foaia grecească din Atena, să fie uitat.

Adresa: Ierom. Dometie Trihenea, Sf. Ierarh „Ipatie", Mânăstirea Vatopede, Mont Athos, Grecia.

Redacţia posedă informaţii privitoare la o sumă de personalităţi despre soarta cărora nu se mai ştia nimic de multă vreme. Din motive lesne de înţeles, nu putem publica însă nimic. Prietenii noştri ne pot pune însă întrebări. După împrejurări, ne vom strădui să răspundem la aceste întrebări.

◆ **La Colentina,** fostul palat al familiei Ghika este acum ocupat de Securitate. Straşnic păzit, palatul Ghika este pus la dispoziţia ansamblurilor artistice M. A. I. pentru repetiţii. In realitate altceva adăposteste palatul din apropierea lacului Tei: o şcoală specială pentru agenţi. Cântăreţi, muzicanţi instrumentişti şi dansatori de balet sunt iniţiaţi în „tehnica" spionajului, în timp ce spionii cu diplomă, care au înclinaţiuni şi ceva cunoştinţe muzicale, sunt promovaţi „artişti". Şi unii şi alţii sunt încadraţi apoi într'o formaţie artistică care este trimisă în străinătate, deobiceiu în zona sovietică a Germaniei. Ajuns la Berlin, respectivul „alege libertatea" şi — după oarecare timp — ajunge în ţara unde trebue să opereze... Nu vrem să spunem că toţi **artiştii** care ne-au sosit în timpul din urmă sunt agenţi reperişti, ci numai o parte din ei, o bună parte... (Stind.)

◇ **Eliza Campus,** profesoară de istorie contemporană generală la Universitatea din Bucureşti, a fost îndepărtată de la catedră pentru „atitudine necorespunzătoare faţă de studenţi", pentrucă a predat după cursuri vechi „care cuprindeau idei greşite" şi pentru „multe greşeli politice". (Stind.)

◆ **Răspândirea concepţiilor ateiste** a fost cerută de tov. **Markus Arke** (NN. Ce naţie o mai fi si ăsta), delegatul centrului universitar Timişoara la Conferinţa pe ţară a Uniunii Asociaţiilor Studenţilor din R. P. R. Motivul? „Deşi marea majoritate a studenţilor s-au debarasat de concepţiile **idealiste** şi **prejudecăţile mistice,** mai există unele cazuri de studenţi cu concepţii mistice." (Stind.)

◇ **Liga reperistă de prietenie cu popoarele din Asia şi Africa** a adus la Bucureşti un musafir, pe Aloys Ndjog, secretar al organizaţiei tineretului „democrat" din Camerun. Dealtfel democraţi din ăştia sosesc mereu în ţară, stau cu lunile şi se întorc apoi încărcaţi de daruri: 3—4 rânduri de haine, valize de lux şi... scule care servesc la distrugerea podurilor, căilor ferate, instalaţiilor petrolifere etc. (Stind.)

◆ **La Sibiu** lichidarea comerţului particular (câţiva ceasornicari, cofetării modeste, mici ateliere, cismari, croitori) este aproape totală. Toate cabinetele medicale au fost închise. (Stind.)

◇ **Alfred Alessandrescu,** cunoscutul şi apreciatul dirijor şi compozitor, a încetat din viaţă la Bucureşti în ziua de 18 Februarie. Cu toate că la sediul Uniunii Compozitorilor a avut loc obişnuita „adunare de doliu", Alfred Alessandrescu a fost înmormântat creştineşte, la Cimitirul Belu. (Stind.)

◆ **Printre studenţii din Cluj** au fost semnalate manifestări „de descompunere morală şi de huliganism". Constatarea a fost făcută de Onoriu Raţiu, delegat al Centrului Universitar Cluj la Congresul U. A. S. care a avut loc la Bucureşti. (Stind.)

◇ **Invăţătorii din raionul Stalin** (reşedinţa la Codlea) au fost obligaţi să-şi ia angajamentul că, pe viitor, vor face totul pentru ca elevii lor să nu mai participe la slujbele religioase. (Stind.)

◆ **Mişcări de trupe M. A. I.** au avut loc, în tot cuprinsul ţării, între 24 şi 31 Decemvrie 1958. Aceste mişcări de trupe au fost determinate de anumite manifestări ale ţăranilor care şi-au pus în gând să saboteze, cum pot, toate „planurile agricole". Colectivizaţi ori necolectivizaţi, ţăranii au rămas pretutindeni duşmani aprigi ai regimului. Dealtfel, în raionul Pucioasa (acum: regiunea Ploeşti) conferinţele „Ştiinţă şi Religie" nu prea s'au putut ţine, conferenţiarii respectivi fiind puşi pe fugă şi chiar scărmănaţi puţin. (Stind.)

◇ **Se lucrează de zor** la o nouă şosea strategică Slobozia — Vadul Oii — Hârşova — M. Kogălniceanu — Constanţa. La această şosea, asfaltată, înafară de detaşamente D. G. S. M. şi de unităţi de pionieri M. F. A., lucrează şi deţinuţi politici. (Stind.)

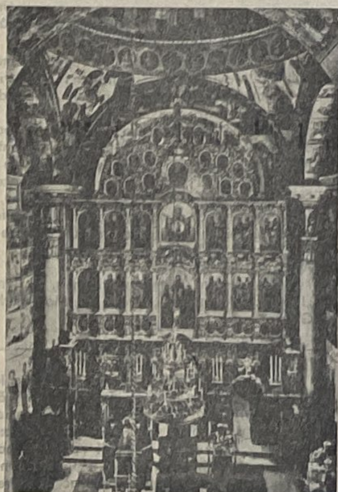
◆ **Fabrica de zahăr de la Livezi,** în apropiere de Craiova, este acum mărită. Maşini noi au fost aduse din Germania. Instalarea acestor maşini se face sub supravegherea unor ingineri şi tehnicieni germani. (Stind.)

◇ **Autorităţile reperiste** pun la dispoziţia evreilor care părăsesc ţara valize şi geamantane. Schimbarea valizelor se face în staţiile de frontieră. (Stind.)

◆ **Toţi ofiţerii „pe puncte"** (făcuţi „la înghesuială"), care nu reusesc să-şi treacă examenele de absolvire a cursului secundar, sunt îndepărtaţi din Armată. Ofiţerii de miliţie nu sunt obligaţi să treacă examenul de bacalaureat. (Stind.)

◇ **La Bicaz** (Centrala hidroelectrică „Stejarul"), în afară de detaşamente D. G. S. M., lucrează şi vreo 3000 de deţinutţi politici. Comandant al lagărelor de muncă din Sectorul Bicaz-Stejarul este un oarecare „maior" Mâţu Zamfir. (Stind.)

◆ **Trupe sovietice** ocupă fosta cazarmă a Rgtului 3 Art. Grea din Galaţi. (Stind.)

Iaşi: Biserica Frumoasă

„DIALOG CU ŢARA"

DE VORBĂ CU O ŢAŢĂ

Venise de curând dela Bucureşti, pentru o scurtă călătorie, ca să-şi vadă feciorul. Era în vârstă dar încă plină de vigoare, şi grasă, chiar excesiv de grasă, nu însă antipatică, fiindcă păstra ceva din umorul autentic al poporului nostru: pe scurt, o femee simplă şi la vorbă şi la port, ieşită direct dintr'una din pitoreştile mahalale ale Bucureştilor...

Bine înţeles, am tăbărât toţi pe ea, cu întrebările:

— Ei, ce veşti din ţară? Spune, ce e nou la Bucureşti?

— E bine, a răspuns ţaţa, şi se poate trăi foarte bine, că e de toate...

Şi a început să ne înşire cum carnea umple măcelăriile şi cum în brutării pâinea albă ajunge până în tavan, cum prăvăliile de tot felul gem de marfă, etc. etc.

— Bine, am zis noi, există ce să cumperi, dar bani ca să cumperi, există?...

Aici, ţaţa ne-a dat un răspuns de-o naivitate despre care n'am putea jura dacă era veritabilă ori numai simulată: ne-a spus că ea are cu ce să cumpere; că ei îi trimite Paulică 1000 de lei pe lună; că de ce a făcut ea băiat, de-a ajuns acum doftor mare prin străinătăţi? Ca să-i trimită...

— Bine, am zis noi iarăşi, Dta ai bani fiindcă îţi trimite Paulică din străinătate. Dar cine n'are un Paulică, ce se face? Din ce trăeşte? De unde banii?

— Se aranjează, maică, se aranjează, ne-a luminat ţaţa, cu aceiaşi naivitate, adevărată ori prefăcută.

Şi ca să ne convingă, ne-a povestit cum la Bucureşti cocoanele continuă să poarte blănuri, ba chiar că se văd foarte multe vizoane în circulaţie... De bună seamă, nu mai sunt aceleaşi cocoane. Insă cocoanele cele noi au cumpărat blănurile fostelor cocoane. S'au schimbat spinările, dar vizoanele sunt tot **aceleaşi**... Iar noile cocoane, a mai precizat ţaţa, au şi „frilăn" la copii... „E de toate, maică, e de toate."

Cât am fi vrut să aibă dreptate ţaţa!... Ascultând-o, inima ne era frântă între sentimente contradictorii: de-o parte, am fi voit să ştim că acesta e adevărul, — atât de mult ne doare gândul că Românii sufere de foame şi de frig, săraci în ţară bogată. De altă parte, ne copleşea desgustul de făptura aceia grasă, închisă în egoismul şi în slănina ei, mulţumită că „ea are cu ce, că-i trimite Paulică", — şi indiferentă la suferinţa generală a celor de-un neam şi de-o lege cu ea.

Dar, în definitiv, de ce am fi judecat aspru o femee bătrână şi simplă, cu reacţiuni primare, când atâţia dintre subţirii intelectuali şi artiştii rafinaţi care, dela o vreme, dau raite prin străinătate, n'au avut decât reacţiuni asemănătoare? **Noi** suntem bine plătiţi, **noi** avem de toate, **noi** suntem bine înţoliţi, **noi** suntem bine încălziţi, **noi** avem burţile pline, şi aşa mai departe. „Noi"! Dar „noi" putem răbda, cu inima neatinsă, traiul nostru îmbelşugat, când mulţimea care tălăzueşte în jurul nostru poartă pe figurile supte semnul care nu înşeală?

Sunt desigur mulţi care suportă un asemenea privilegiu. Dar sunt şi de cei pentru care situaţia lor privilegiată e mai greu de suportat decât mizeria. Nu vom pomeni nume de Români, fireşte, din motive lesne de înţeles. Insă iată exemplul unui Italian, care nu e un oportunist al comunismului ci un om convins (deci respectabil), ci un comunist cinstit şi uman: e vorba de Eugenio Reale, deputat şi fost ministru în epoca la care (1944—1945) comuniştii făceau parte din guvernul italian. Dl Eugenio Reale a declarat presei, la sfârşitul anului trecut:

„De câte ori am fost în România, am fost găzduit în ville somptuoase, am avut la dispoziţie automobile şi secretari, am fost ospătat cu bucatele cele mai rafinate; la plecare am fost copleşit de daruri. Dar când ieşeam pe stradă şi vedeam lumea îmbrăcată în sdrenţe, şi mizeria în tot locul, şi foamea întipărită pe chipurile slabe ale trecătorilor, mă chinuia remuşcarea pentru viaţa pe care o duceam eu, şi-mi spuneam că nici în ţările capitaliste nu există o aşa de mare nedreptate socială, o aşa de mare distanţă, o astfel de diferenţă între cei care au tot şi cei care n'au nimic."

Nu un exilat amărât vorbeşte aşa, chinuit şi cuprins de parapon, ci un vechi comunist, deputat, fost ministru, şi oaspe de onoare, în mai multe rânduri, al guvernului comunist dela Bucureşti, dl Eugenio Reale...

„E de toate, maică, e de toate." Cum s'o facem să priceapă, pe bătrâna ţaţă, că nu cei câţiva care se „aranjează", pentru care e belşug, ci marea gloată anonimă, poporul român care sufere şi rabdă ne interesează?...

Dar cel puţin intelectualii poate că ar trebui să priceapă... CRONICAR

Părinţii la cursuri de ateism

Posturile de radio şi gazetele comuniste anunţau în luna Noembrie trecut că o nouă iniţiativă a fost luată în Regiunea Autonomă Maghiară. Odată cu deschiderea şcolilor, s'au înfiinţat şi cursuri pentru părinţii copiilor. Conferinţele se vor ţine de două ori pe lună, în limba română şi maghiară. Ştiirea dă şi materialul conferinţelor: rolul familiei în formarea concepţiei ştiinţifice despre lume a copiilor, combaterea prejudecăţilor mistice religioase, etc. Scopul acestor cursuri ar fi o mai strânsă legătură între părinţi şi şcoală, spune ştirea din gazete.

Alte iniţiative au continuat să fie luate în diverse regiuni ale ţării. Astfel ştiri publicate în SCÂNTEIA şi ROMÂNIA LIBERĂ din Decembrie trecut, vorbesc de înfiinţarea unor „lectorate pentru părinţi" în Regiunea SUCEAVA. Ele au fost constituite de Fialala Suceava a S. R. S. C. (Societatea Română pentru răspândirea Ştiinţei şi Culturii) şi vor preda „cunoştiinţe privitoare la educarea copiilor şi tineretului".

Cursurile acestor lectorate vor fi predate de profesori de pedagogie şi filosofie, unii din ei fiind recrutaţi dela facultăţile de filosofie din Iaşi şi Bucureşti. Până în luna Decembrie trecut, filiala înfiinţase astfel de lectorate în Suceava, Fălticeni, Botoşani, Dorohoi, Rădăuţi.

După cum se vede **iniţiativa** din Regiunea Autonomă Maghiară şi celelalte „lectorate" din Regiunea Suceava, au luat fiinţă la iniţiativa Societăţii pentru răspândirea Ştiinţei şi Culturii", care are ca principal obiectiv combaterea sentimentului religios şi răspândirea ateismului. Se vede că toată strădania depusă de regim să convertească copii la ateism prin programele şcolare, n'a dat rezultate. Copii scăpaţi dela şcoală şi reintorşi în mediul familiei, luau contact şi creşteau în credinţele şi obiceiurile acesteia. Familia a păstrat nealterată credinţa strămosească în biserică. Iniţiativa recentă urmăreşte să atace tocmai acest mediu, să-l modifice în favoarea dogmei comuniste. Este o încercare a satanismului modern de a tăia rădăcinile creştine ale familiei.

Şi campania de ateizare continuă cu intensitate în cursul lunei Decembrie. Radio Bucureşti aduce informaţii cu privire „la cursurile pentru părinţi" în Regiunea Bucureşti, unde funcţionează deja 65 de astfel de lectorate. Deastădată ştirea dă şi amănunte mai ample asupra „temelor celor mai discutate" (tratate) în cadrul cursurilor ţinute. Titlurile acestor teme indică cu multă claritate încotro se îndreaptă cu adevărat activitatea aşa zisei „Societăţi pentru răspândirea Ştiinţei şi Culturii" şi care sunt adevăratele ei ţeluri. Iată câteva exemple numai: Superstiţia şi ştiinţa; Morala şi Religia; Origina omului pe pământ; Patriotismul socialist şi internaţionalismul proletar; Energia atomică şi aplicaţiile ei în scopuri paşnice.

Este uşor de ghicit că tratarea superstiţiilor în comparaţie cu ştiinţa, urmăreşte să nimicească în sufletele părinţilor credinţele lor religioase pe care le-au sădit biserica şi tradiţia. Pentru comunişti religia a fost totdeauna o superstiţie. Insistând asupra moralei proletare, învăţăceii comunişti, vor încerca să ridiculizeze religia. Şi pentru acest lucru şi-au asociat şi demonstraţia apariţiei „ştiinţifice" a omului pe pământ, urmărind astfel să treacă în „categoria poveştilor", actul sfânt al creiaţiei.

Nici legătura strânsă dintre biserică şi naţionalism nu putea scăpa satrapiei comuniste. Deaceia tema „Patriotismului socialist şi internaţionalismului proletar" îi va da prilejuj să antreneze toată claviatura doctrinei comuniste împotriva celor doi pioni, care formează rezistenţa sufletului românesc de azi. Energia atomică şi aplicaţiile ei paşnice! Nu este greu de identificat că toată politica de aşa zisă „coexistenţă paşnică", care formează materialul zilnic al discursurilor şi articolelor, va fi servit de acum direct părinţilor în sistematică dozare.

Acţiunea Societăţii pentru răspândirea ateismului este un preludiu al luptei surde, pe care comuniştii din RPR o duc de multă vreme împotriva bisericii. Intărirea sentimentului religios, confirmată de bisericile pline de credincioşi, a dat de gândit regimului comunist. O reacţiune energică trebuia să pună capăt acestei stări care minează construcţia roşie din interior şi cu ajutorul celei mai puternice dinamite: **sufletul.**

Dar regimul nu s'a mărginit numai la intensificarea unei acţiuni pe tărâm politic, ci a trecut de curând la atacul făţiş al bisericii organizate. Mii de preoţi şi câţiva episcopi au fost, în ultimile două luni, arestaţi. De soarta lor nu se ştie deocamdată nimic. Mai mult, în luna Decembrie trecut, posturile de radio occidentale au adus vestea, că însuşi Patriarhul Justinian Marina ar fi fost depus, arestat şi se găseşte cu domiciliul forţat într'o mânăstire din apropierea Bucureştiului (Mânăstirea Căldăruşani).

Oficioasele comuniste din Bucureşti n'au desminţit şi nici n'au confirmat ştirea. Numai la aproape zece zile dela apariţia ei Radio Bucureşti a comunicat laconic „participarea Patriarhului la o şedinţă a Sinodului". După obişnuitele practici ale regimului, astfel de „desminţiri", confirmă tocmai înlăturarea celui vizat. Ele sunt date numai ca să abată atenţia opiniei publice dela respectivul fapt.

Dacă Justinian Marina ispăşeşte vina unei atitudini anticomuniste este greu de spus. Până acum el a dovedit că este un slujitor credincios regimului, că este legat nu atât de dogma lui, ci de oamenii, care l-au ridicat şi l-au pus în fruntea bisericii. Şi în această privinţă el datorează „nelimitată recunoştiinţă" şefului regimului de azi, Gheorghiu-Dej.

Mai curând un alt fapt poate explica o înlăturare a lui Justinian Marina. Un fapt care se identifică tot mai mult în mijlocul forţelor curate din sânul bisericii: rezistenţa acestora împotriva regimului. Este posibil că acestea nu i-au mai dat ascultare în ultimul timp şi ca să le poată pedepsi, regimul le-a înlăturat mai întâi şeful administrativ.

Tot în această rezistenţă a preoţimii şi mai ales a monahismului (călugării tineri din mănăstiri), trebuie căutată şi explicaţia acelor iniţiative grăbite luate de regim cu ajutorul Societăţii pentru răspândirea culturii: lectorate pentru instruirea părinţilor pentru a-i determina să nu-şi mai crească copii în frica lui Dumnezeu, ci în învăţătura satanei.

MARIUS BUNEA

ELENA DÂRVĂ †

In ziua de 15 Septembrie 1958, s'a stins din viaţă în Spitalul Cantonal din Geneva: **Elena Dârvă,** născută Săndulescu, din Bucureşti.

Ea a lăsat în urma ei un soţ îndurerat: **Ilie** şi o copiliţă de şase ani: **Diana.**

In tot timpul cât a fost bolnavă în spital, această Română a uimit medicii, infirmierele şi toată lumea care a cunoscut-o, prin blândeţea, înţelepciunea şi adâncul înţeles ce a ştiut ca să-l dea vieţii. „Elle fait honneur à tous les Roumains", a spus o infirmieră, care a îngrijit-o pe Elena Dârvă.

Familia Andrei Firmenich, mare industriaş genevez, la care a lucrat Elena Dârvă ani de zile împreună cu soţul ei, a înconjurat-o până în ultima clipă, cu o adevărată prietenie şi dragoste creştinească.

Dumnezeu să iee sufletul Elenei Dârvă în sfânta Lui pază. L. A. P.

Pe marginea modificărilor Codului Penal

Regimul se teme de răscoala armată

Intre țările din Estul și Sud Estul Europei, supuse astăzi stăpânirii sovietice, România a ocupat totdeauna o poziție aparte în ce privește pedepsele aplicate delicventilor. Codul Penal din 1936, fusese elaborat după îndelungate studii întreprinse de cei mai buni penaliști și preluase dispoziții și instituții din cele mai moderne, găsite în legislațiile țărilor europene sau de peste mare. Pedepsele erau cu destulă obiectivitate gradate în raport cu infracțiunile comise, iar pedeapsa capitală nu fusese acceptată de legiuitor.

Din această cauză legea penală din 1936, era cu mândrie socotită de juriștii de atunci, ca una din cele mai liberale din Europa. Concepția liberală, care prezidase textul codului, oglindea blândețea sufletului românesc, însușire formata în cursul suferințelor îndurate de el dealungul veacurilor.

Din nenorocire dictaturile, care-au urmat ulterior elaborarii codului, au respectat prea puțin textele. Dimpotrivă, pedeapsa cu moartea a fost introdusă prin „legi speciale" (care n'au figurat în cod) și aplicată de multe ori pentru cazuri de răsbunare politică.

După 1945, comuniștii au preluat codul din 1936 și-au continuat sistemul. Și ei au aplicat pedeapsa cu martea prin „legi speciale" și s-au ferit cu abilitate să lase, formal, impresia de cruzime, așa cum s'a întâmplat de multe ori cu regimul comunist al celorlalte țări satelite (deși în realitate regimul închisorilor comuniste echivalează cu o „execuție", iar adversarii periculoși dispar fără urmă).

Din această grijă și până în vara anului trecut, maximul pedepsei era munca silnică pe viață, chiar pentru majoritatea delictelor calificate crime. Pedeapsa cu moartea se aplica numai câtorva delicte de spionaj sau subminarea economiei naționale și numai în cazuri deosebit de grave.

Această situație a fost schimbată însă print'un decret din Julie 1958 (Decret Nr. 318 publicat in B. Of. Nr. 27 din 21 Julie 1958), pentru modificarea unor articole din Codul Penal și Procedură Penală. Prin aceste modificări se introduce pedeapsa cu moartea pentru multe „delicte contra siguranței statului și sistemului economic". Pe dealtă parte, multe din vechile pedepse au fost înăsprite: dela închisoare simplă la muncă silnică pe viață.

In ce privește **pedeapsa cu moartea,** ea se aplică următoarelor infracțiuni:

Art. 184: fapte care amenință sau tind la periclitarea suveranității statului.

Art. 185: cetățeanul care poartă armă împotriva țării sau se înrolează în armata unui stat în războiu cu RPR.

Art. 186 al. 1: fapte care urmăresc provocare de războiu contra statului, în ințalegere cu guverne sau organizații străine.

Art 187 al. 1: fapte care urmăresc să angajeze statul român la declararea neutralității sau declarație de răsboiu. Este posibil că delictul acestui articol a fost precis formulat și pedepsirea lui înăsprită, mai ales în urma revoluției din Ungaria din 1956. Incercările conducătorilor guvernului de atunci (în special Imre Nagy) de a impune unei țări satelite o poziție neutrală după modelul vestic, dă delictului o explicație fundată pe evenimente îmtâmplate.

Art. 188 se ocupă de faptele care sprijină sau favorizează activitatea inamicului în timp de războiu: cineva predă inamicului așezări sau instalații publice sau cu caracter militar, procură inamicului soldați sau materiale de războiu, îndeamnă soldații la revoltă.

Art. 190: Funcționarii publici și cetățenii investiți cu diverse atribuții, care divulgă sau transmit unor puteri străine scripte sau informații, interesând apărarea sau siguranța statului sunt pedepsiți și ei cu moartea.

Art. 191, al. 1: Cetățenii care procură și transmit, unor puteri străine documente și acte de natura celor prevăzute la Art. 190 sunt pedepsiți cu moartea.

Art. 192 al. 1 reglementează faptele unui cetățean, care culege informații și execută fotografii sau schițe asupra obiectivelor de interes militar. Pedeapsa nouă, este pedeapsa cu moartea.

Pe când vechile texte foloseau pentru toate infracțiunile cuprinse în articolele de mai sus calificarea „crimă de înaltă trădare", noul text introduce o altă denumire: „crimă de trădare de patrie sau crimă de trădare de patrie prin necredință". „Patria socialistă" este supremul simbol pentru apărarea căruia și pedeapsa capitală este justificată.

Afară de crime de trădare de patrie, pedeapsa cu moartea a mai fost introdusa tot prin acelaș decret și pentru alte infracțiuni. Astfel:

Art. 191, al. 1 prevede pedeapsa cu moartea pentru crima de spionaj. Ea are loc în cazul **că un străin** săvârșește infracțiunile prevăzute în articolele enumerate mai sus.

Art. 207 prevede și el pedeapsa cu moartea pentru „actele de teroare sau de sabotaj" săvârșite individual sau în grup, precum și împotriva „acelora **care răspândesc microbi sau substanțe otrăvitoare".**

Art. 210 pedepsește cu moartea partizanii, dacă ei „au săvârșit omoruri" sau acțiunea lor a cauzat vătămări grave sănătății sau integrității corporale".

Art. 211: Revolta împotriva regimului sau sprijinirea ei este pedepsită și ea cu moartea.

Art. 320 prevede pedeapsa cu moartea împotriva cetelor sau bandelor care pătrund din afară pe teritoriul țării „cu scopul de a comite crime sau delicte". Aceste cete sau bande, nu sunt altceva decât infiltrațiuni de partizani care ar periclita regimul.

Art. 536 este singurul articol dela capitolul „Infracțiuni contra avutului obștesc", care prevede pedeapsa cu moartea. Aplicarea pedepsei cu moartea se face în acest caz, numai dacă cu ocazia furtului în avutul obștesc „au fost provocate și omoruri".

Dacă menționăm că după Art. 236 al. 3, „tentativa se pedepsește ca și infracțiunea consumată" și că potrivit Art. III al decretului „dispozițiunile modificatoare se aplică și faptelor săvârșite anterior lui", atunci desigur înăsprirea pedepselor capătă forme draconice. Principiul neretroactivității legilor, atât de cunoscut și universal aplicat, a fost cu brutalitate înlăturat.

Procedura de judecată în cazul pedepsei cu moartea a fost și ea accelerată prin noile modificări. Menționăm în această privință dispozițiunea nouă a **Art. 505, 20, al. 4** Codul de procedură penală care prevede: „In cazul în care pentru infracțiunea săvârșită s'a pronunțat pedeapsa cu moartea, termenul pentru declararea recursului este de 24 ore, iar judecata în recurs se face în termen de 3 zile dela data intrării dosarului."

Motivele care-au determinat introducerea pedepsei cu moartea pentru atât de multe delicte nu sunt explicate de legiuitorul comunist în nici o expunere de motive. Din analiza știirilor aduse de presa occidentală și fragmentare acente de revoltă ale presei din RPR, s'ar putea însă concretiza următoarele două argumente:

1. Deși propaganda pentru pace ocupă un loc de prim rang în coloanele gazetelor și comentariile emisiunilor de radio, totuși teama că un războ ar putea curând isbucni, transpiră și se oglindește în multe măsuri luate de actualul regim. Din aceste măsuri fac parte și modificările ultime ale codului penal. Acest lucru pare să fie confirmat și de faptul că aproape toate delictele pentru care s'au adus înăspriri de pedepse, sunt delicte care pot fi comise numai în caz de răsboiu sau de revoltă internă.

2. După retragerea unor unități militare sovietice din România, rezistența anticomunistă a crescut. Ea cuprinde tot mai mult, nu numai masele țărănești, care desfășoară numeroase acțiuni de sabotaj pasiv, dar și cercurile muncitorilor dela orașe și așezările industriale.

Factori interni sau externi, ar putea în orice moment transforma această rezistență pasivă într'una activă (Răscoală armată). Regimul conștient de acest lucru, caută s'o preîntâmpine prin înăsprirea pedepselor.

Mircea Burma

Bucureștii la 1859

Turnul Colței

clădit la începutul secolului al 18-lea de soldați suedezi din armata regelui Carol XII, străjuia intrarea spitalului cu acelaș nume, opera Spătarului Mihai Cantacuzino, unchiul lui Constantin Brâncoveanu.

Păzitorii pământului românesc

Din anumite regiuni ale țării — și când spunem **regiune** nu ne referim la actuala împărțire administrativă — nu ne parvin decât foarte rar știri. Din împrejurimile Calafatului, dela Bechet, din Celeiul lui Popa Șapcă, dela Izbiceni, din părțile Dorohoiului, dela Coarnele Caprei sau dela Mălini n'a venit, până acum, nimeni în așa zisa lume liberă unde, prin nevrednicia noastră, a tuturor, se pare că suntem condamnați să ne sfârșim zilele. Oricât de mare ar fi urgia și oricâte primejdii l'ar amenința, țăranul nu-și părăsește căminul și nu-și lasă ogorul; cel mult, dar tot cu gând de grabnică întoarcere, se ascunde într'o văgăună de munte sau în desiș de codru ... Codru-i frate cu Românul! ...

Deaceea am ascultat cu atenție plină de evlavie și cu emoție greu de stăpânit, povestirile unui german care, în calitate de tehnician, a participat la lucrările de instalare a unor mașini la o fabrică din Oltenia, situată în apropiere de Craiova, într'o regiune eminamente agricolă. Germanul nostru, care mai fusese și în timpul războiului prin partea locului, a putut sta de vorbă nestingherit cu acei care sunt adevărata față a țării și care reprezintă România noastră de totdeauna. In gospodărie individuală, în colectiv, în întovărășire agricolă sau simplu muncitor la ferma de stat căreia i se spune „Gostat", țăranul a rămas acelaș. El nu și-a vândut sufletul, nu și-a „reconsiderat" convingerile și este conștient că, părăsit și mințit de toată lumea, are de îndeplinit o misiune, aceea de a fi, în ciuda rânduirii „socialiste", păstrătorul și păzitorul pământului românesc.

In satul acela din apropiere de Craiova, înafară de „Căminul cultural", nimeni nu posedă aparat de radio, programul posturilor reperiste fiind transmis prin difuzoare în casele colectiviștilor, în localul M. A. T. (nume progresist pentru cârciumă), în sala de mese a tractoriștilor și la mulgătorii din grajduri ... Ca organe de informații, țăranii au la dispoziție oficioasele partidului și ziarele de perete. Atât! Și totuși acești țărani știu tot ce se petrece în lume, cu uimitoare precizie ... Pe ce căi nevăzute le vin știrile și cum este cu putință ca aceste știri, înfrângând vigilența milițienilor și responsabililor de partid, pătrund totuși, cu iuțeală de fulger, în cea mai umilă colibă și ajung, tot atât de repede, la brigăzile de pe ogoare? Mister desăvârșit care indică totuși existența unei obștii românești ale cărei porți sunt zăvorite pentru vătafii ocupantului.

Țăranii știu tot și nu-și fac iluzii cu privire la vreo „eliberare" din afară. Și aceasta nu pentru că nesfârșitele conferințe și bâjbâieli diplomatice ar avea darul să-i descurajeze, ci

pentru faptul că-și dau perfect de bine seama că soarta, țării a fost decisă în 1944, când „aliații" ne-au îndemnat să depunem armele și să ne „alăturăm" sovieticilor. Acei dintre țărani, care în 1944 erau soldați pe frontul din Moldova, nu pot uita că regele și **„niște boeri"** i-au mințit atunci, când le-au vorbit de pace și de bună înțelegere cu „marea și puternica" Uniune a bolșevicilor. Ei, soldații-țărani au fost făcuți prizonieri și au luat drumul Siberiei și al pustiurilor asiatice ... Și când s'au întors, acei care s'au mai întors, au găsit în țară rânduire nouă și în fruntea satului numai derbedei și netrebnici, pleavă din mahalele târgurilor, dezertori din armată, hoți de drumul mare sau, în cel mai bun caz, trândavi care nu fuseseră în stare să-și întemeieze o gospodărie ...

Judecata țăranilor este simplă și limpede: „Dacă cei care ne-au vândut atunci Rușilor — spun ei — vor într'adevăr să ne scape acum de jug, **apoi n'au decât să strice târgul și să spună acum tare, casă audă toată lumea și să auzim și noi, că nu mai recunosc ce-au semnat atunci.** Din moment ce asemenea declarație nu fac, înseamnă că recunosc târgul, dar ar vrea totuși **s'o mai dreagă din preț.** Așa stând lucrurile, noi nu mai credem decât în Dumnezeu și într'o minune a Lui. Când ne va veni un semn dela El, ne vom scula, așa cum am făcut-o în nouă sute șapte. Se va alege atunci: așa ori așa. De fapt vremea acestei ridicări se apropie, căci **ne-a ajuns cuțitul la os!"**

Când vorbesc astfel, mai cu seamă față de un străin venit la ei cu hârtii în regulă și cu treburi pentru stăpânire, înseamnă că hotărîrea este și luată și că jarul răzvrătirii mocnește pretutindeni.

Pe aceleași căi nevăzute pe care circulă știrile, dela sat la sat și dela om la om, a fost transmisă și această hotărîre care se va împlini la semnul și cu voia lui Dumnezeu.

Când la frontiere stau zeci de divizii sovietice, divizii mecanizate, gata de năvală, când însăși aparatul de stat al Repereului este împănat de cetățeni sovietici și când despre vreun ajutor dinafară nu poate fi vorba, perspectiva unei asemenea răscoale țărănești ar trebui să ne înfioare. Și totuși această răscoală bate la ușă ... Modificările Codului Penal, recentul val de teroare, atenția deosebită pe care regimul o acordă luptei împotriva **„prejudecăților mistice"**, ofensiva deslănțuită de comuniști **pentru a obține colectivizarea totală,** toate acestea prefațează furtuna ce se anunță.

Pentru a ne dovedi cât de nestrămutat cred țăranii în biruința Dreptății care, după cum spun ei, dela Dumnezeu este, sursa noastră ne-a povestit un alt fapt a cărui interpretare nu poate fi decât una singură.

Țăranii din „colectiv" țin seama, între ei, de vechile hotare ale proprietăților și — pe cât este posibil — se feresc să distrugă anumite puncte de reper (Nucul lui Ilie Lungu, tufanii lui Florea, șanțul lui Gâtej etc.), deși arătura se face de-a lătul și deși chiar țăranilor necolectivizați li se dau mereu alte loturi pentru însământare. Respectul acesta pentru ogorul altuia a impresionat adânc pe acel care ne-a relatat cele văzute într'un sat din Dolj. „Am avut impresia — ne-a spus el — că țăranii aceștia sunt sentinele de neclintit care au drept consemn să apere pământul lor pe care, împotriva tuturor măsurilor și rânduirii socialiste, **vor să-l stăpânească fără împărțeală cu nimeni."**

Traian ROVINARU

„Oare când s'ar ridica duhul din țărîna acelora și ar privi peste strănepoții marelui Cezar, slăvitului Aureliu și înaltului Traian, oare în ziua de astăzi i-ar mai cunoaște? Negreșit i-ar căuta în palaturile cele mari împărătești și i-ar afla în vizuinile și bordeile cele proaste și încenușate, i-ar căuta în scaunul stăpânirei și i-ar afla amărâți sub jugul robiei; i-ar căuta proslăviți și luminați și cum i-ar afla? Rupți goi, amărâți, asemănați dobitoacelor și căzuți în prăpastia orbirei."

GHEORGHE LAZAR

discurs rostit la instalarea Mitropolitului Dionisie Lupu.

„De acea am făcut școale, ca să învețe fiecare a se ruga lui Dumnezeu ca bun creștin și să deprindă a fi om de omenie și să știe să îngrijească cu minte neorbită de ale lui, de ogorul, de bordeiul, de vita sa și să știe cum să și le păstreze și să și le apere de cei răi și de tot răul și mai ales, ca să știe tot omul că-i Român și cât de mare e țara Românului și cât este dator fiecare să iubească și să-și pună toată dragostea și vieața pentru țara lui; că dacă țara nu mai este, nici dreptate, nici bine nu mai poate fi nimărui; că zice Românul: „De mila străinului, ferește Doamne și pe dușmanii mei."

CUZA-VODĂ

Proclamație către Săteni (1864)

Die Standarte

Das Amtsblatt der kommunistischen Regierung in Bukarest veröffentlichte vor kurzem eine Liste von 50 Offizieren der Sicherheitstruppen und des Heeres, die sich im Kampf gegen verschiedene bewaffnete Widerstandsgruppen ausgezeichnet haben. Gleichzeitig wurde bekanntgegeben, daß für Verdienste im Kampf gegen „Staatsfeinde und Saboteure" ein eigener Orden, bestehend aus drei Klassen, geschaffen wurde.

Die Tatsache, daß es in Rumänien Menschen gibt, die noch an die Freiheit glauben und im Kampf für diese Freiheit ihr Leben mutig einsetzen, hat auch in den grundlegenden Änderungen, die am 21. Juli 1958 am Strafgesetzbuch vorgenommen wurden, seinen Niederschlag gefunden. Es wird darin für 13 Fälle, die alle mit der Sicherheit des kommunistischen Staates im Zusammenhang stehen, die Todesstrafe gefordert. Die Spezialgerichte sind schon am Werk. In Bukarest wurden vor kurzem vier Männer, die die Miliz mit der Waffe in der Hand, inmitten der Hauptstadt bekämpft haben, zum Tode verurteilt und hingerichtet. Es sind dies:

Ion Lugojanu,
Viorel Sanpetru,
Anton Antonescu und
Wilhelm Leonhardt.

Wir sind sicher, daß es auch unter den anderen Völkern, die kaltblütig an die Sowjets verkauft wurden, Menschen gibt, die mit dem gleichen Mut und dem gleichen Glauben einen verzweifelten Kampf gegen jene Unmenschen führen, die vom Kreml als „Volksführer" eingesetzt wurden.

Für diese Völker, die seit 15 Jahren hoffen und warten, hat die Freiheit noch einen Sinn und für sie ist das Abendland noch ein Begriff. Für die Politiker des Westens aber, die versuchen von Nikita Chruschtschow eine Galgenfrist zu erwirken, scheint die Freiheit überhaupt keinen Sinn mehr zu haben und sie scheinen das Ende des Abendlandes wissentlich herbeiführen zu wollen.

Zu den Trupps von MVD-Agenten, die ihn, als sowjetische Bürger verkleidet, überall in Moskau begrüßen, sagt Macmillan: „kharascho!" und er ist wahrscheinlich bereit, wie auch andere, durch ein „kharascho" unser Schicksal für alle Zeiten zu besiegeln.

Wir sind aber nicht mehr bereit, Abmachungen und Nichtangriffspakte zu dulden, die auf unsere Kosten gehen. Wir sagen das laut und immer lauter, damit auch Mr. Macmillan und seine „europäischen" Bewunderer es hören!

Um der Knechtschaft unserer Völker endlich ein Ende zu bereiten, um die Freiheit und das Selbstbestimmungsrecht wieder zu erringen, gegen alle Verzichter, für welche wir nur Verachtung haben, ist uns jedes Mittel heilig.

Eine kompromisslose Haltung

Unter diesem Titel untersucht Edmund von Gordon, Herausgeber der Zeitschrift „Der Europäische Osten" (Redaktion: München 13, Adalbertstraße 96/I), in der Februarnummer dieser angesehenen Publikation die Hintergründe der ständig wachsenden Ansprüche des Kremls und seiner immer offensiver werdenden Haltung gegenüber dem Westen. Seine Ansichten über die Entstehung aller Krisen in der Ost-West-Politik der letzen Jahre und seine klar und konkret gestellten Forderungen in Bezug auf eine Änderung der westlichen Politik gegenüber Moskau decken sich so vollkommen mit den Ansichten und Forderungen, für deren Anerkennung und Verbreitung unser Blatt seit Jahren ringt, daß wir es nicht versäumen möchten, unsere Leser mit den wesentlichsten Punkten in den Ausführungen dieses bedeutenden deutschen Publizisten bekannt zu machen.

„Die Kreml-Politik", schreibt Edmund von Gordon, „lebt von der Kompromißbereitschaft des Westens. Denn diese Art Politik wirkt nur bei einem Partner, der ausweicht, der nicht kämpfen, der sich an den auf ihn zukommenden Entscheidungen vorbeidrücken will. Wäre ein Partner hier in Europa oder sonst in der Welt vorhanden, der bereit wäre, ohne erst von außen angestoßen zu werden, aus eigener Verantwortung zu handeln, die Initiative im Weltgeschehen zu ergreifen und nötigenfalls auch fühlbare Schläge dort auszuteilen, wo es nottut, dann sähe es heute anders aus in der Welt...

Uns fehlt ein Mann, der so mit Chruschtschow spricht, wie dieser jetzt mit uns redet. Dann würde nicht die Welt Angst haben vor den Russen, so wie es jetzt ist, sondern die Russen würden Angst haben vor diesem Gegenspieler...

Die deutschen Vorschläge sollten **nach einer europäischen Lösung ausgerichtet sein.** Hierzu ist notwendig:

Freiheit und Sicherheit für dieVölker Osteuropas: Estland, Lettland, Litauen, Polen, Ungarn, Tschechoslowakei, Rumänien, Bulgarien und Albanien. Bildung echter gewählter Regierungen anstelle der von Moskau eingesetzten Machthaber. Volksabstimmung über den Abzug russischer Truppen. Ein Friedenssystem kann sich nicht nur auf Deutschland beziehen, sondern muß alle Völker einschließen, die zwischen Deutschland und Rußland liegen.

Deutschland sollte sich in dieser Stunde für die Völker Osteuropas einsetzen. Chruschtschows Angriff auf Berlin ist die wohlverdiente Quittung für das bisherige Versäumnis. Nachdem wir diese unterdrückten Völker im Stich gelassen haben, die ein Bollwerk für uns hätten sein können, geht es uns jetzt selbst an den Kragen.

Diese Völker müssen vollständig unabhängig sein. Wegräumen aller Grenzsperren, Abschaffung aller Reisebehinderungen bis auf einen einfachen Ausweis, so wie es bei allen Völkern der Welt ist. Gleitende Abschaffung der Zölle, Einführung eines gemeinsamen europäischen Wirtschaftsmarktes, Abschaffung jeder Zwangsarbeit, Verbot jeder Verschleppung eines Verhafteten mehr als 100 Kilometer von seinem Wohnort, Verbot von Verhaftungen aus politischen Gründen.

Es kommt gar nicht darauf an, ob den Russen dieser Plan gefällt. Es kommt darauf an, daß er einmal öffentlich verkündet wird. Er muß zur Kenntnis der Völker im Osten kommen. Er muß international zur Diskussion gestellt werden. Erst dann sind zwei Pläne vorhanden: Ein russischer sogenannter „Friedens"-Plan und ein Plan des Westens. Danach kann über die Möglichkeiten beider Pläne verhandelt werden. Die Russen haben ja mehrfach praktische Gegenvorschläge verlangt. Hier sind sie."

Alexander von Gordon unterbreitet auch konkrete Vorschläge zur Durchsetzung seiner Forderungen in Bezug auf die heutigen Satellitenstaaten:

„Abbruch der diplomatischen Beziehungen seitens aller Mächte der freien Welt einschließlich der Mächte der östlichen Halbkugel: Australien, Neuseeland, Indien, Japan und Korea, und zwar nicht wegen Deutschland, sondern **wegen der rechtlosen Unterdrückung der Völker Osteuropas,** mit denen sich besonders die früheren Kolonialvölker synonym erklären sollten. Wirtschaftlicher Boykott, Sperrung jeder Lieferung und Einfuhr nach und von Rußland auf unbestimmte Zeit. Verbot sämtlicher kommunistischer Parteien in der ganzen Welt einschließlich Tarnorgainsationen und Verhaftung der Führer, Verstärkung der Radiosendungen nach Rußland und, falls nötig, Errichtung neuer Sendestationen. Zusammenarbeit mit den Exilorganisationen, aktive Hilfe bei ihrer Einigung, deren Unterstützung in ihrem Freiheitskampf und Anerkennung ihrer Arbeit... Aufklärungsfeldzug in der ganzen Welt über die Gefahren des Kommunismus.

Es ist falsch zu glauben, wir hätten nur die Wahl zwischen Nachgeben und Krieg. Die hier aufgezählten Möglichkeiten stellen eine dritte Möglichkeit dar. Dieser Plan würde wenig kosten im Vergleich zu den Verlusten, die bei einem Nachgeben entstehen würden. Er würde Rußland ohne Krieg zwingen, sich in eine friedliche Weltordnung zu fügen. Es hängt nur von den freien Völkern selbst ab, ob sie auf diese Weise ihre Freiheit sichern wollen oder nicht."

Die „Frankfurter Rundschau" und die rumänische Emigration

Es sind viele, sehr viele Zeitungen und Zeitschriften in Deutschland, die eine Zersetzungsarbeit führen und die die Bolschewisierung vorbereiten. Für uns Rumänen nimmt die „Frankfurter Rundschau" einen besonderen Platz ein, weil diese Zeitung seit mehreren Jahren sich einzig und allein mit der rumänischen Emigration befaßt. Interessant ist auch die Tatsache, daß alle Verleumdungen gegen uns, die in der „Fr. R." erscheinen, gleichzeitig in den kommunistischen Blättern in Bukarest abgedruckt werden. Es scheint, als stehe die „Fr. R." in Funkverbindung mit der „Scinteia" („Der Funke", das Hauptorgan der kommunistischen Partei Rumäniens). Das glauben wir aber nicht. Was wir aber genau wissen ist, daß mindestens ein Redakteur der „Fr. R." wohlwollend im Dienste der rumänischen Kommunisten via Pankow steht. Wir werden darüber noch berichten.

Der Griff Russlands nach Bessarabien (2)

Von Alexandru ŞUGA

Im Jahre 1918, als Bessarabien sich durch den Beschluß des Sfatul Ţării (Landesrat) an Rumänien anschloß, hatte Bessarabien 2 864 402 Einwohner. Nach einer Statistik, herausgegeben vom Ministerium für Industrie und Handel, Chişinau 1923, verteilte sich die Bevölkerung Bessarabiens folgendermaßen: 1 683 000 (64%) Rumänen, 254 000 (9,7%) Ukrainer, 134 000 (7,5%) Russen, 79 000 (3%) Deutsche, 267 000 (10,10%) Juden, 147 000 (5,6%) Bulgaren, und 67 000 (2,5%) andere. Da diese Zählung unmittelbar nach dem Anschluß durchgeführt wurde, ist es unwahrscheinlich, daß alle diese Angaben stimmen. Es ist wohl richtiger, die Zählung von 1930 heranzuziehen, als die Verhältnisse sicherer geworden waren. Nach der Zählung von 1930 wurden folgende Ergebnisse bekanntgegeben: Rumänen 1 610 757 (56,2%), Deutsche 81 089 (2,8%), Juden 204 858 (7,2%), Russen 351 912 (12,3%), Ukrainer 314 211 (11%), Bulgaren 163 726 (5,74%), Andere 136 856 (4,8%).

Wenn wir die Statistiken von 1817 und 1930 vergleichen, ergibt sich folgendes: Der Prozentsatz der Rumänen sank von 86,35% auf 56,20%, also ein Verlust von 30,15%. Die Zahl der Nicht-Rumänen aber wuchs von 13,65% auf 43,8%. Die Volksgruppe der Russen wuchs von dem unbedeutenden Prozentsatz von 1,2% auf 12,3%, der Ukrainer von 6,5% auf 11%. Gleichzeitig hatten auch alle nicht-rumänischen Volksgruppen einen Zuwachs zu verzeichnen.

Es ist bekannt, daß die Vermehrung der rumänischen Bevölkerung hinter den Nachbarsatz der Rumänen bei normalen Verhältnissen in keinem Fall um 30% zurückgehen würde. Die Rumänen waren von 420 000 auf 1 600 000, also auf das Vierfache angewachsen. Die Ukrainer dagegen von 30 000 auf 300 000 (= 10-fache), die Russen von 6 000 auf 350 000 (= 60-fache), die Bulgaren von 1 200 auf 163 000 (= 14fache), die Juden von 20 000 auf 200 000 (= 10fache). Wenn wir bei den Russen einen 60fachen Zuwachs haben, bei den Bulgaren einen 14fachen, einen 10fachen bei den Ukrainern und Juden, bei den Rumänen dagegen nur einen 4fachen, dann stimmt da etwas nicht.

CHISINAU (Kischinjew) Juli 1941

Dieser unnormale Zustand ist zurückzuführen auf die Absichten der russischen Regierung, die aus einer rumänischen Provinz eine Provinz ohne Rumänen machen wollten. Um die Russifizierung durchzuführen, bedienten sich die Russen folgender Maßnahmen:

1. Ansiedlung fremder Volksgruppen.

Sofort nach der Einverleibung schufen die Russen einen „Anreiz" zur Einwanderung nach Bessarabien durch kostenlose Landverteilung völkern nicht zurücksteht, so daß der Prozent-

(Fortsetzung auf Seite 9)

«RETTET DIE FREIHEIT»

Der Vorbereitende Ausschuß der Aktion: „Rettet die Freiheit" (Bonn 1, Bachstr. 28, Tel.: 5 18 64) übersandte uns nachstehende Erklärung:

Die vorbereitende Arbeit wird von einem Ausschuß geleitet, dem unter anderem angehören: Bundestagsabgeordneter Dr. Rainer Barzel (CDU), Major Sagner und Redakteur Otto Stolz (SPD).

Zu dem SPD-Beschluß gegen die Aktion „Rettet die Freiheit" und zu der Erklärung des SED-Chefs Ulbricht übermitteln wir Ihnen nachstehend zwei Stellungnahmen:

1. **Zu dem Beschluß des SPD-Präsidiums,** allen Parteimitgliedern die Mitarbeit bei der Aktion „Rettet die Freiheit" zu untersagen, erklärt der Vorbereitende Ausschuß:

Der Beschluß des SPD-Präsidiums gegen die Aktion „Rettet die Freiheit" ist bedauerlich und enttäuschend. Er befremdet deshalb, weil das SPD-Präsidium seine Entscheidung getroffen hat, ohne die Vertreter des Ausschusses auch nur anzuhören und die Ziele der Aktion kennenzulernen.

Offenbar sind maßgebende Kreise der SPD der Auffassung, daß die geistig-ideologische Auseinandersetzung mit dem Kommunismus und die Stärkung des Verteidigungswillens nicht zu den vordringlichen und gemeinsamen Aufgaben aller demokratischen Kräfte gehört. Eine solche Einstellung unterstreicht mehr als alles andere, wie groß die Gefahr für die geistige und politische Freiheit unseres Volkes bereits geworden ist. Die Aktion „Rettet die Freiheit" wird deshalb alles daransetzen, um dieser bedrohlichen Lage entgegenzutreten. Sie rechnet dabei auf die Mitarbeit aller politisch einsichtigen und verantwortungsbewußten Persönlichkeiten, die durch ihr beispielhaftes Handeln für die freiheitliche Staats- und Lebensform eintreten wollen.

Aus diesem Grunde arbeiten für die Aktion auch bekannte Sozialdemokraten und Gewerkschaftler. Sie wird ihre Bemühungen — trotz der Haltung des SPD-Präsidiums — auch in Zukunft mit dem Ziele fortsetzen, die Mehrheit der SPD als Mitstreiter der Freiheit in der großen Auseinandersetzung unserer Zeit zu gewinnen. Das Erbe eines Ernst Reuter gehört nach unserer Auffassung zu den unverlierbaren Maßstäben für alle freiheitlich Denkenden, gleichgültig welcher Partei sie angehören.

Unter diesen Umständen bleibt es unverständlich, wie die Führung der zweitstärksten deutschen Partei beschließen konnte, eine solche Aktion zu boykottieren. Wenn wir nicht annehmen können, daß dieser Boykottbeschluß auf Grund falscher Informationen zustande gekommen ist, dann würde es sich um eine Kampfansage der SPD gegen die Bereitschaft des deutschen Volkes zur Selbstverteidigung handeln. Das gilt um so mehr, weil das SPD-Präsidium keine Bedenken bei der Unterstützung der sogenannten Anti-Atombewegung zeigt, die auch von kommunistischer Seite propagiert wird. Die Aktion „Rettet die Freiheit" will überparteilich und unabhängig von Regierung und Parteien wirken, da sie die Rettung der Freiheit für eine gemeinsame Aufgabe aller deutschen Demokraten hält.

2. Gleichzeitig mit dem Boykettbeschluß des SPD-Präsidiums hat der stellvertretende Ministerpräsident, der SED-Chef Walter Ulbricht, der Sowjetzone in einer Regierungserklärung vor der sogenannten Volkskammer ausgeführt:

„... In den letzen Tagen erlebten wir die Ankündigung einer Neuauflage der berüchtigten Antikomintern, die nach der Bonner Phraseologie als Verein „Rettet die Freiheit" getarnt wird. In dieser neuen Antikomintern Adenauerscher Prägung ... ist alles vertreten, was sich schon bisher in der Revanchevorbereitung in der Bundesrepublik hervorgetan hat ... Ein Friedensvertrag würde diesem unheilvollen Treiben ein Ende bereiten. Gerade deshalb treten die imperialistischen Kräfte in Westdeutschland erbittert gegen jede konstruktive Friedensregelung und gegen den Friedensvertrag auf."

Soweit die Stimme der SED über die Aktion „Rettet die Freiheit". Sie zeigt uns mehr als alles andere, daß wir auf dem richtigen Wege sind. Wir werden der kommunistischen Herausforderung nicht ausweichen.

Wer die Freiheit nicht verteidigt, der verrät und verliert sie.

Achtung! Achtung!

Unsere neue Anschrift lautet:

GERMERING bei München
Ob.-Bahnhofstraße 54
Fernruf 87 5 56 (München)

Der Griff Rußlands nach Bessarabien

(Schluß von Seite 8)

(bis zu 50 ha = 200 Morgen), Steuerfreiheit, Befreiung vom Militärdienst, Bereitstellung staatlicher Beihilfen (zurückzuzahlen in 30 Jahren) und sofortige Zuerkennung der russischen Staatsangehörigkeit. Durch diese Vorteile, die es sonst nirgendwo in Rußland gab (dort waren die Bauern noch Leibeigene) strömen allerlei Völker nach Bessarabien. Es kamen:

a) Die Russen.

Ursprünglich hatten etwa 6 000 Lipovenen, meist als Fischer, die Dörfer an den Seen Südbessarabiens bewohnt. Nach der Einverleibung kamen die Russen in großer Zahl als Beamte, Offiziere und Landbesitzer ins Land und ihre Zahl wuchs in 106jähriger Besatzung auf 385 000 an. Da sie sich meist in den Städten niederließen, trugen am Ende der Besetzung fast alle Städte russischen Charakter.

b) Die Juden.

Die einzige russische Goubernie, in der die Juden die russische Staatsangehörigkeit bekamen, war Bessarabien. In Rußland durften sie nur auf den Dörfern leben, hier durften sie sich auch in den Städten niederlassen. So bekamen die Städte neben dem russischen auch ein jüdisches Gepräge.

c) Die Ukrainer.

Um die Ukraine zu entnationalisieren, wurden sehr viele Ukrainer in Bessarabien angesiedelt. Sie wurden in Klein-Russen umgetauft und die Anwendung der Bezeichnung „Ukrainer" galt als Staatsverbrechen und wurde unter Strafe gestellt.

d) Die Deutschen.

Sie wurden nach 1817 angesiedelt. Zunächst wurden sie aus dem Gebiet um Warschau geholt, später kamen durch allerlei Versprechungen und spezielle Vorteile auch Deutsche aus Bayern und Württemberg. Im Jahre 1930 waren es 81 089.

e) Die Bulgaren — kamen als Flüchtlinge der russisch-türkischen Kriege. 1930 waren es 164 555.

f) Verschiedene.

Neben unbedeutenden Volksgruppen wären noch die Polen zu erwähnen, die besonders nach der unglücklichen polnischen Revolution von 1859—1861 nach Bessarabien kamen. 1930 waren es 8 104.

2. Durch innerstaatliche Maßnahmen.

a) Durch Verwaltung und Gerichte.

Obwohl die Russen 1812 die Beibehaltung der rumänischen Sprache in Verwaltung und Justiz versprochen hatten, führten sie 1882 die russische Sprache ein. Im Jahre 1871 wurde die rumänische Sprache ausgeschlossen. Wer von dieser Zeit ab nicht russisch konnte, bekam kein Recht.

b) Durch die Schule.

Zunächst war die rumänische Sprache in den Schulen geduldet worden. Ab 1867 wurde jedoch jeglicher Unterricht in rumänischer Sprache untersagt. Die Staatsbibliothek von Chisinau besaß kein Buch in rumänischer Sprache.

c) Durch den Militärdienst.

Die „ewige" Befreiung vom Militärdienst dauerte nur bis 1874. Die Einwohner Bessarabiens hatten ihren Militärdienst im Innern Rußlands abzuleisten.

Zum 24. Januar 1959 und zur Erinnerung an stolze, rumänische Hoffnungen sende ich „Stindardul" in dem nationalen Kampf um das ewige, heilige Selbstbestimmungsrecht der Völker meine besten Wünsche.

Mit herzlichen Grüßen verbleibe ich im Gedenken an die tapferen rumänischen Divisionen, die ich in Stalingrad, am Kuban und auf der Krim zu führen die Ehre hatte, stets

Ihr sehr ergebener
gez. JAENECKE
Generaloberst a. D.

d) Durch die Kirche.

Im Jahre 1883 wurden 330 Kirchen geschlossen, alle rumänischen Kirchenbücher eingezogen und verbrannt. In den restlichen 443 Kirchen waren nur Gottesdienste in russischer Sprache erlaubt.

3. Deportationen.

Obwohl die oben erwähnten Maßnahmen mit aller Schärfe durchgeführt wurden, konnte der rumänische Charakter der Provinz nicht vernichtet werden. Die politische Stellung der Rumänen in Moldau und Walachei war gewachsen, seit sie im Jahre 1859 eine Union gebildet hatten. Darin sahen die Rumänen in Bessarabien eine Stütze und sie widersetzten sich der Russifizierung. Als die russische Regierung bemerkte, daß die Russifizierung keine Fortschritte machte und sogar der Verlust Bessarabiens zu befürchten war, griff sie zu anderen Maßnahmen: Deportationen. Dies geschah auf verschiedenem Wege:

a) Unfreiwillig.

Nach russischen Gesetzen konnte jeder Bürger, der der Regierung in irgendeiner Weise unangenehm war, durch eine Anordnung des Innenministeriums, ohne gerichtliches Urteil, nur nach einem Bericht der örtlichen Polizeibehörde, für eine begrenzte Zeit in verschiedene Orte des europäischen und asiatischen Rußland deportiert werden. In der Verfolgung derjenigen, die rumänisch sprachen, ging man so weit, daß ein Zigeuner Lenes deportiert wurde, nur weil er bei einer Hochzeitsfeier rumänische Lieder gesungen hatte. Auch die Überestzung rumänischer Gedichte in die russische Sprache wurde als Staatsverbrechen angesehen (siehe Erbiceanu, Nationalizarea Justitiei şi Unificarea Legislativa in Basarabia, Bucureşti 1934, S. 29 ff.).

b) Freiwillig.

Gleichzeitig mit der Besiedelung Bessarabiens mit fremden Völkern suchte man die Rumänen aus dem Lande zu locken. Den rumänischen Bauern wurden Ländereien in Sibirien, im Kaukasus und Turkestan von 50—1100 ha (200 bis 400 Morgen), Steuerfreiheit und staatliche Hilfe versprochen. Die Reise in diese neue Heimat wurde in Viehwagen, ohne Nahrung, ohne Wasser oder gar ärztliche Hilfe durchgeführt. Diejenigen, die nicht schon unterwegs gestorben waren, gingen in der Fremde unter den ungewohnten Klimaverhältnissen auch bald ein.

Dieses System der Entnationalisierung wurde selbst von dem russischen Journalisten Stravostovschi in der Zeitschrift „Vestnic Europi" (März 1896) als kriminell bezeichnet.

Die genaue Zahl der Rumänen, die nach dem Kaukasus, Turkestan und Sibirien deportiert wurden, ist schwer zu ermitteln. Tatsache ist nur, daß heutzutage in diesen Gebieten rumänische Dörfer zu finden sind. Aus rumänischer Quelle ist zu entnehmen, daß jenseits des Dnjester über eine Million Rumänen wohnen sollen (N. Popp, Die Rumänen jenseits des Dnjester und die Moldauische Republik, Publikationsstelle 131, Wien 1941).

Nachdem die Russen nur zweierlei Umsiedlungsaktionen, einmal aus und einmal nach Bessarabien sowie die Russifizierungsmaßnahmen mittels Schule, Gericht, Kirche und Militär schonungslos durchgeführt haben, kann man sich fragen, ob ein Gewinn zu verzeichnen war. Trotzdem diese Maßnahmen 106 Jahre lang durchgeführt wurden, konnte Bessarabien seine rumänische Eigenschaft nicht verlieren. Die rumänische Bevölkerung Bessarabiens war für Rumänien nicht verloren. Sie war die treibende Kraft bei dem Anschluß im Jahre 1918.

Ein deutscher Forscher, Decker, behauptet, daß die Entnationalisierung und Russifizierung mit derselben Schärfe wie in Bessarabien in allen nichtrussischen Gebieten durchgeführt wurde. Es wurde kein Mittel außer Acht gelassen, um dieses Ziel zu erreichen (Decker, Das Selbstbestimmungsrecht der Nationen, Göttingen 1955).

Die Methoden des zaristischen Imperiums wurden vom kommunistischen Rußland übernommen und noch im verschärften Maße durchgeführt. Sofort nach der Annexion Bessarabiens im Jahre 1940 führten die Kommunisten umfangreiche Deportationen durch. Innerhalb eines Jahres, bis zum 22. Juni 1941, wurden aus Bessarabien 300 000 Rumänen deportiert. Es war eine Aktion, die 25 000 Rumänen monatlich aus ihrer Heimat entfernte. Wo diese Leute hingebracht wurden, ist bis heute nicht bekannt. Ob diese Leute dasselbe Los teilten wie die polnische Intelligenz in Katyn oder in den sibirischen Lagern umgekommen sind, weiß man nicht. Tatsache ist nur, daß diese Leute verschwunden sind und über ihren Verbleib bis heute nichts bekannt ist.

Beim Nürnberger Gericht wurden die Deportationen von Seiten Hitlers verurteilt. Was sagte man aber zu den kommunistischen Deportationen, die nicht nur aus Bessarabien, sondern auch aus Polen, den Balten-Staaten und Finnland durchgeführt wurden? (Näheres bei Maurach, Handbuch der Sowjetverfassung, München 1955, S. 351.) Für die russischen Verbrechen war dieses Gericht augenscheinlich nicht zuständig, da ja Stalins Zeugen im Richterstuhl saßen.

Zwischen dem 22. Juni 1941 und dem 24. August 1944 konnte die Bevölkerung Bessarabien einigermaßen ruhig leben. Das kommunistische „schwarze Auto" hielt nicht mehr nachts vor den Türen, um die Unglücklichen abzuholen. Diese Zeit dauerte aber nicht sehr lange. Kaum hatten sich die Leute von dem ersten Schreck erholt, da brach im August 1944 erneut der Terror an und die Kommunisten führten erneut Deportationen durch. Diesmal wurden ganze Dörfer leer gemacht. In diesen Dörfern siedelte man Russen und Mongolen an. Das alles hatte den Zweck, zu beweisen, daß in Bessarabien keine Rumänen wohnen. Diese Maßnahmen wurden durchgeführt, nachdem die Sowjet-Union durch verschiedene Verträge (Atlantik-Charta, Charta der Vereinten Nationen) sich verpflichtet hatte, das Selbstbestimmungsrecht der Nationen zu gewährleisten. Außerdem hatte sich Rußland durch ein Abkommen über die Verhütung und Bestrafung des Völkermordes vom 9. 12. 1948 verpflichtet, keine Maßnahmen zu treffen, wodurch eine Volksgruppe vernichtet wird. Wie uns N. Alexandru (in: Zeitschrift für Geopolitik, 1951, Band XXII, S. 419 ff.) berichtet, wurden jedoch in Bessarabien ganze Dörfer bei Nacht und Nebel umzingelt und die Bevölkerung in Viehwagen abtransportiert. Er ist der Auffassung, daß aus Bessarabien und Nord-Bukowina über eine Million Rumänen in die Vernichtungslager Rußlands (Workuta, Magadan, Wälder Sibiriens) gebracht wurden. Andere Verfasser (Karl-Heinz Pfeffer und W. H. Brand, Die Sowjet-Union, Hamburg 1956, S. 46) sind der Auffassung, daß bis 1954 aus Bessarabien und Nord-Bukowina 500 000 Rumänen abtransportiert wurden. Obwohl diese Deportationen nur nachts und unter großen Vorsichtsmaßnahmen durchgeführt wurden, gelangte diese Nachricht doch über die Grenzen. Da beschritt die Sowjet-Union seit 1955 einen anderen Weg. Sie verzichtete nicht auf die Deportationen, leitete sie aber auf gesetzlichem Wege ein. So wurde am 31. März 1955 ein Gesetz über die planmäßige Umsiedlung der rumänischen Bevölkerung aus Bessarabien nach Astrachan, Rostow und Pawlodarsk veröffentlicht. Die Umsiedlung wird nur aus den Kreisen mit vorwiegend rumänischer Bevölkerung durchgeführt, und zwar aus Atachi, Balti, Tighina, Braviceni, Briceni, Glodeni, Drochia, Edineti, Tiganca, Calarasi, Carpineti, Chisinau, Hancesti, Congeni, Ocnita, Nisporeni, Rezina, Soroca, Streseni, Susleni und Tarnova. Die Bürger, die gewillt (!) sind, auszuwandern, bekommen freie Fahrt, Geldbeihilfe bis zu 800 Rubel für jede Familie, langfristigen Kredit auf 10 Jahre und Befreiung von der Kolchosensteuer für 2 Jahre.

Für die Bauern besteht in dieser Umsiedlung ein gewisser Anreiz, denn sie sehen eine Möglichkeit, das starre Ablieferungssystem des europäischen Rußlands zu umgehen und hoffen, daß in den fremden Ländern das Kolchossystem lockerer wäre.

Die rumänischen Verbände im Ausland (43 an der Zahl), haben die freie Welt durch eine Broschüre „Pro Bessarabia" (Paris 1955) auf die sowjetischen Umsiedlungen aufmerksam gemacht. Sie sind der Meinung, daß die Deportationen aus Bessarabien bedeuten:

— Die Tötung tausender Rumänen, da sehr wenige die Deportationen überleben.

— Die Verletzung der Grundsätze der Menschenrechte sowie eine Mißachtung gegenüber der freien Welt, die sich verpflichtete, die Rechte der Menschen zu verteidigen.

— Die Vorbereitung eines großen politischen Betruges, der der Sowjet-Union die Möglichkeit gibt, zu beweisen, daß die 1940 annektierten Gebiete nicht von Rumänen bewohnt sind und Rumänien daher keinen Anspruch auf diese hat.

— Den Beweis für die versklavten Völker, daß die Westmächte nicht gewillt sind, ihnen zu helfen, so daß nur eine Möglichkeit bleibt: sich dem Willen der Sowjet-Union zu unterstellen.

Die Maßnahmen zur Russifizierung Bessarabiens durch das christliche Zarenreich waren im Vergleich zu den kommunistischen Maßnahmen noch beinahe „human". Beide sind aber kriminell, da sie beide dasselbe Ziel verfolgen: den Beweis zu vernichten, daß Bessarabien rumänisch ist.

Im 19. Jahrhundert versuchten die Staaten, den Sklavenhandel zu verbieten. Es gelang, dahin zu kommen, daß die Neger nicht mehr Objekte des Sklavenhandels wurden. Im 20. Jahrhundert aber wird die Sklaverei in Europa eingeführt, und zwar in einem Gebiet, das niemals einen solchen Handel getrieben hat. Die Auffassung Sowjet-Rußlands, daß die Menschen aus den annektierten Gebieten als „Eigentum" zu betrachten sind und daß man mit ihnen wie mit einer „Sache" operieren kann, entspricht nicht den Vorstellungen des 20. Jahrhunderts.

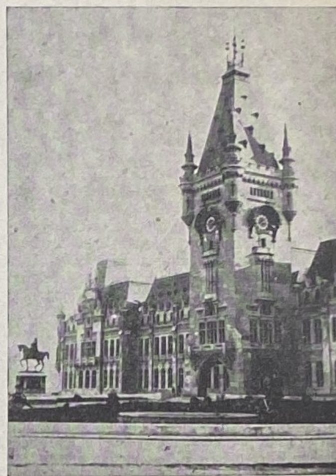
Als am Anfang der christlichen Ära mongolische Horden Europa überfluteten, alles in Brand steckten und raubten, dachte kein „Barbar" daran, die Überlebenden wie das Vieh zusammenzutreiben. Man nutzte die Arbeitskraft der Einheimischen, aber man vertrieb sie nicht. Die heutigen „Herren" kommen nicht mehr auf Pferden geritten wie ihre Vorfahren. Sie kommen mit Panzern und sie bringen neben der modernen Sklaverei noch etwas neues mit: sie zeigen, wie man beweisen kann, daß „nur das vor uns war, was nach uns bleibt". Bessarabien kann also nicht rumänisch sein, weil keine Rumänen dort wohnen.

Möge Gott den Deportierten helfen, nicht in den Vernichtungslagern der Sowjet-Union zu verrecken. Die UdSSR besitzt zur Zeit die Macht und mißbraucht sie. Wie lange noch? Es ist kein Ende vorauszusehen. Sicher ist jedoch, daß das Ende kommt, denn der Anfang wurde 1956 schon gemacht.

Am Ende würde ein Bessarabien ohne Rumänen bleiben. Doch damit, daß der Beweis vernichtet wird, kann das Recht nicht zerstört werden. Kein Richter würde ein Urteil zugunsten eines Angeklagten fällen, der den Beweis vernichtet hat. Er würde den Angeklagten auch wegen der Vernichtung des Beweises strafen. Es gibt heute keinen Richter, der die bolschewistischen Verbrechen strafen kann, doch damit sind sie nicht aus der Welt geschafft. Verbrechen bleibt Verbrechen, mit oder ohne Richter.

Die Geschichte beweist, daß Bessarabien zu Rumänien gehört, auch wenn die Russen in verbrecherischer Weise die Rumänen von dort wegholen.

Alexandru Şuga

IASSY (Iaşi): die Hauptstadt der Moldau seit 1561

An alle unsere Leser, an alle Freunde von „Stindardul"

Dank der Opferwilligkeit einiger Rumänen, die heute in verschiedenen Ländern Europas leben, hauptsächlich in England, Italien und Spanien, konnten wir eine reichhaltige Ausgabe anläßlich der hundertjährigen Wiederkehr der Gründung Rumäniens herausbringen.

Unser Ziel aber ist, daß es uns endlich möglich gemacht wird, die Zeitung regelmäßig erscheinen zu lassen. Darum ist es notwendig, daß uns alle unterstützen. Zur Verwirklichung unseres Zieles müssen wir im Laufe des Monats März eine Summe von 4.000 DM beibringen. Wir wenden uns wiederum an die Volksdeutschen aus Rumänien, an unsere ehemaligen deutschen Kameraden und alle, die sich mit unserem Schicksal verbunden fühlen und bitten, daß jeder so bald als möglich von der beiliegenden Zahlkarte Gebrauch macht.

Diejenigen, die uns regelmäßig unterstützt haben bitten wir, einen Freund oder Bekannten als Abonnenten für „Stindardul" zu gewinnen.

So bescheiden unsere Möglichkeiten auch sind, „Stindardul" kämpft auch für Deutschland und gegen all diejenigen Elemente, welche versuchen, die Widerstandskraft des deutschen Volkes zu zersetzen.

Alle Geldspenden sind nur an folgende Stelle zu richten: Bayer. Hypotheken- und Wechsel-Bank, München — Zweigstelle am Hauptbahnhof, Konto-Nr. 21697.

ACHTUNG! RENTNER UND RENTENBERECHTIGTE!

Rentenreform: „Gemeinsame Vorschriften, gleichlautend für die Rentenversicherungen der Arbeiter und Angestellten", 2. Auflage, 40 Seiten (einschließlich der Vorschriften für 1959), broschiert DM 2.45 + Porto. A. Glenz Verlag, (22a) Essen-Bredeney.

In den letzten Tagen des Jahres 1958 sind außer dem **Rentenanpassungsgesetz für 1959 vier weitere Verordnungen** erschienen (neue Tabellen für die Rentenberechnung, neue Beitragsklassen usw.). Alle diese wichtigen und interessanten neuen Vorschriften behandelt diese Schrift in gemeinverständlicher Form. Es ist ein praktisches Ergänzungs-Büchlein zu den zwei Broschüren über die Rentenversicherung der Arbeiter (12. Auflage) und der Angestellten (20. Auflage). Es enthält alle Gesetzesvorschriften, die für beide Versicherungszweige gleichlautend sind. So z. B. umfangreiche Tabellen zur Berechnung der Renten, Vorschriften für die Wanderversicherung, für Heilverfahren, für Soldaten der Bundeswehr usw. — Jeder Besitzer vorstehend genannter Hauptschriften braucht unbedingt dieses neue Ergänzungs-Heft, um vollständig unterrichtet zu sein. Auf Grund der klaren Übersicht gut geeignet für Schnellorientierung. Die gemeinverständlichen Erläuterungen ermöglichen es jedermann, seine Rente selbst zu berechnen.

Wer uns helfen will und wem unsere Sache am Herzen liegt, wird gebeten, Geldbeträge zu senden an:

Bayerische Hypotheken- und Wechsel-Bank München — Zweigstelle am Hauptbahnhof, Konto-Nr. 21697

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Germering b. München, Ob.-Bahnhofstraße 54. — Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Schleißheimer Straße 71.

Die Mächte wünschen...
und ein Volk gehorcht nicht

Von Ion V. EMILIAN

„Ihr seid jetzt nicht mehr eine unbekannte Provinz, ihr seid jetzt auch ein Teil der großen Gemeinschaft, ich meine der Gemeinschaft des christlichen Abendlandes... Es wird ein Rumänien sein oder es wird in Europa keine Ehre, keine Freiheit und keine Sicherheit mehr geben, und auch in diesem Falle wird Euer Schicksal das Schicksal aller anderen sein." Edgard Quinet, 1856

Für die Rumänen hat der 24. Januar den Wert eines Symbols.

An diesem Tage im Jahre 1859 sollte in Bukarest, gemäß eines Beschlusses der sieben Mächte, die am 22. Mai 1858 in Paris tagten, der neue Fürst der Walachei (Tzara Romaneasca) gewählt werden. Die Garantiemächte hatten sich mit der Vereinigung der beiden rumänischen Fürstentümer einverstanden erklärt. Sie sollten den Namen „Vereinigte Fürstentümer der Moldau und der rumänischen Lande" erhalten, jedoch mußte jedes Land einen eigenen Fürsten, eine eigene Regierung und eine eigene gesetzgebende Versammlung haben.

Bis zur Wahl des neuen Fürsten errichtete die Türkei in der Moldau sowie in der Walachei eine sogenannte fürstliche Statthalterschaft (Lieutenance) und durfte auch die Personen ernennen, die diese Statthalterschaft auszuüben hatten. In der Walachei waren dies: Emanoil Baleanu, Ion Alexandru Filipescu und Ion Manu. Da die ersten beiden als auch die Hohe Pforte den Fürsten Gheorghe Bibescu unterstützten, galt er als der sichere Anwärter auf den Fürstenthron der Walachei. Schon waren die Einzelheiten betreffend die Truppenparade zu Ehren Bibescus nach erfolgter Wahl festgelegt, schon war ein Bankett vorbereitet, das im Gartenrestaurant von Ion Otetelesanu, in der Nähe des Staatstheaters (Teatru Natzional), stattfinden sollte. Weder Regierung noch Veranstalter ahnten, daß die Mehrheit der walachischen Abgeordneten am Vorabend des 24. Januar insgeheim im Hotel „Concordia" zusammengekommen waren und nach den Reden von Dimitrie Ghika, Vasile Boerescu und Bozianu den Eid ablegten, am nächsten Tage den am 5. Januar desselben Jahres zum Fürsten der Moldau gewählten Obersten Alexandru Ioan Cuza auch zum Fürsten der Walachei zu wählen.

Schon zwei Tage vor der Wahl strömten Zehntausende von Bauern aus den umliegenden Dörfern nach Bukarest und die Regierung hatte ungefähr zwei Drittel der damaligen Streitmacht in der Hauptstadt zusammengezogen. Die Soldaten standen Gewehr bei Fuß rings um das Parlamentsgebäude auf dem Hügel der Metropolie. Die Bauern lagerten auf den benachbarten Plätzen und Straßen. In den Morgenstunden des 24. Januar zog auch die Bevölkerung Bukarests zum Parlamentsgebäude. Uberall erklang der Ruf: „Cuza und Vereinigung!" Das Volk, das sich der Einstellung seiner Abgeordneten nicht sicher war, versuchte bis zum Parlament vorzudringen und die Wahl Cuzas zu erzwingen, wobei die entschlossenste Gruppe jene der Bukarester Metzger-Zunft war, der es gelang bis zum Tor des Parlamentsgebäudes vorzustoßen. Gegen 10 Uhr begannen die Soldaten des 3. Linien-Infanterie-Regiments ihre Tschakos auf die Bajonettspitzen zu hängen und in den Ruf: „Cuza und Vereinigung" einzustimmen.

Im Parlament selbst, wo alle diplomatischen Vertreter anwesend waren, sprach zu dieser Stunde der Abgeordnete Vasile Boerescu. Seine Rede war kurz aber ergreifend. Er schloß mit den Worten: „Wir sind alle eine Nation und wir wollen alle einen einzigen Staat. Die Person designiert sich selbst und diese Person ist Cuza, Fürst der Moldau. Durch ihn können wir die vollständige und definitive Vereinigung erreichen."

Anschließend schritten die Abgeordneten zur Wahl und Cuza wurde einstimmig gewählt. Das Volk begrüßte diesen Entschluß mit unbeschreiblichem Jubel. Man sah Bojaren, die Bauern und Offiziere, die Arbeiter auf der Straße umarmten, es war als hätten die sozialen Unterschiede aufgehört zu existieren. Ein Volk hatte sich wiedergefunden, Rumänien war entstanden...

Bis zu diesem großen Tage jedoch hatte das Volk der beiden Fürstentümer einen langen Weg voller Leiden und Erniedrigungen hinter sich bringen müssen.

Von 1711 bis 1821 waren die beiden Länder von den sogenannten Fanarioten regiert worden. Die Hohe Pforte ernannte sie und sie erhielten ihren Namen von einem Stadtteil Konstantinopels, Fanar, wo die orthodoxe Patriarchie ihren Sitz hat. Die meisten Fanarioten waren Griechen, einige sogar Nachkommen alter byzantinischer Familien, alle aber seit Generationen als Dragomanen und Dolmetscher im Dienste des Sultans. Als Fürsten mit kurzfristig bemessener Regierungszeit in den beiden Donauländern eingesetzt, waren die Fanarioten nicht nur türkische Statthalter, sondern darüber hinaus hatten sie die Aufgabe, den Sultan über alles zu informieren, was hinter den diplomatischen Kulissen, hauptsächlich Österreichs und Rußlands, vor sich ging. Manche von ihnen allerdings haben auch die Sache der Fürstentümer zu ihrer eigenen gemacht, haben modernisierende Gesetze erlassen und einer (Mavrogheni) versuchte sogar die alten rumänischen, militärischen Institutionen wieder ins Leben zu rufen, um sich an der Spitze einer starken Streitmacht zum „König der Dakier" zu krönen. Das versunkene Königreich der Dakier hat auch andere Nachbarn der beiden Fürstentümer inspiriert, im 18. Jahrhundert und auch zu Anfang des 19. Jahrhunderts erwogen die Russen eine Wiedererschaffung desselben und hatten auch die Kandidaten für eine dakische Königskrone schon bei der Hand, nämlich Kneaz Potemkin und den Herzog von Leuchtenberg.

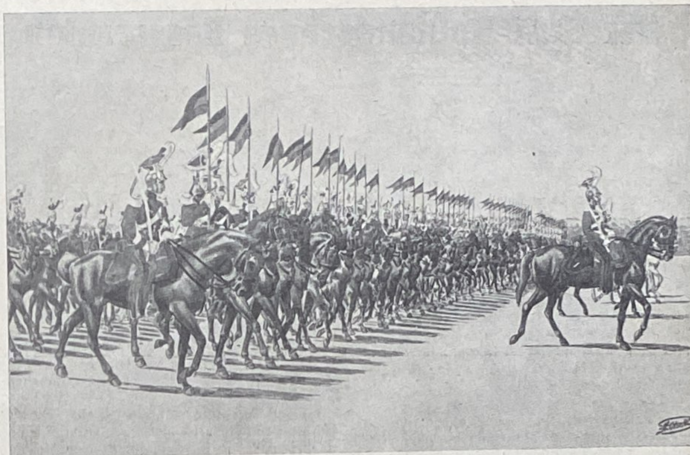
Die Fanarioten nun mußten ihren Thron von den Türken kaufen und da sie unersättlich darin waren, den Kaufpreis aus den beiden Ländern während ihrer kurzfristigen Regierungszeit (2 bis 7 Jahre) wieder herauszuwirtschaften und bis zu ihrer Abberufung auch einen angemessenen Profit dazu, wurden immer neue Steuern aufgelegt und die Armut des Volkes erreichte unvorstellbare Ausmaße.

Diese Tatsachen sowie die Bewegung der nationalen Wiedergeburt und die Idee der Einheit, die in Siebenbürgen entstanden waren (die sogenannte Lateinische Schule) und von hier nach der Moldau und der Walachei ausstrahlten, führten schließlich zu dem gewaltigen Aufstand des Jahres 1821, an dessen Spitze der Pandurenhauptmann Tudor Vladimirescu stand und der der Fanariotenherrschaft ein Ende bereitete. Die einheimischen Fürsten, die nunmehr von 1822 bis 14. September 1829 regierten, wurden zwar noch von der Hohen Pforte ernannt, haben aber auf kulturellem Gebiet Entscheidendes geleistet. U. a. beriefen sie Lehrer und Professoren aus Siebenbürgen, die das rumänische Schulwesen in einer Weise aufbauten, die bis heute Gültigkeit hat.

Ein neuer Krieg gegen Rußland, der über ein Jahr lang andauerte, zwang schließlich die Türken, den Frieden von Adrianopel zu unterzeichnen, der den beiden Fürstentümern zwar eine gewisse Autonomie zusicherte, wofür sie aber das Protektorat Rußlands eintauschten. Die Russen gaben den Ländern eine Art Verfassung, die unter dem Namen „Regulamentul Organic" bekannt ist. Bis 1854 waren die beiden Fürstentümer nun fast ständig von russischen Truppen besetzt. Der russische Gouverneur General Kisseleff ist jedoch bis heute in Rumänien in guter Erinnerung. Er war liberaler als mancher einheimsiche Bojar und ein ausgezeichneter Administrator. Die schönste Chaussee Bukarests ist sein Werk und er baute auch die Stadt Braila neu auf.

Wichtig an diesem „Regulamentul Organic" aber war vor allem die Bestimmung über die Wiedererstellung einer rumänischen nationalen Armee. Die Fähnriche und jungen Offiziere der neuen Armee waren vor allem die Träger des Einheitsgedankens und unter ihnen ragt besonders Nicolae Balcescu hervor. Es war ihm nicht vergönnt, den 24. Januar 1859 mitzuerleben, er starb am 29. November 1852 im Exil in Palermo. Seine Ruhestätte ist nicht bekannt, man weiß nur, daß er auf dem Kapuzinerfriedhof in Palermo begraben wurde.

Auch die jungen Rumänen, die im Ausland studierten, trugen viel zur Festigung des Einheitsgedankens bei. So wurde der erste rumänische nationale Bund der Studenten 1839 in Paris gegründet. 1845 wurde, ebenfalls in Paris, eine Gesellschaft ins Leben gerufen, die, obwohl fast alle Mitglieder Bojarensöhne waren, nicht nur für die Unabhängigkeit der rumänischen Länder kämpfte, sondern auch für eine totale Gleichberechtigung aller Staatsbürger und gegen den Großgrundbesitz. An der Spitze dieser Gesellschaft standen: Ioan Ghica, Scarlat Varnav und C. A. Rosetti. Durch diese jungen Studenten wurden die französischen Gelehrten Edgard Quinet und Jules Michelet und der Dichter Lamartine für die rumänische Sache gewonnen. Die bedeutendste französische Zeitschrift «La Revue des deux Mondes» wurde zur Tribüne der rumänischen Einheitsbewegung und Henri Duprez schreibt eine Reihe von Artikeln über die rumänische Frage, während Buchez in der Zeitung «Le Constitutionel» erklärt, daß die Rumänen der östlichste europäische Vorposten sind. Aber auch in Deutschland findet die rumänische Sache Verteidiger, so die „Allgemeine Zeitung" (Augsburg), die viele Artikel über die Revolution von 1848 in der Moldau bringt und die auch über die erste Versammlung der Unionspartei im Hotel „Petersburg" in Jassy berichtet. Einer der führenden Revolutionäre in der Moldau, Mihail Kogalniceanu, studierte an deutschen Universitäten.

Das rumänische Heer unter Fürst Cuza (1859—1866)
Eine Schwadron des 1. Lanzenreiter-Regiments (Lancieri) um 1860, als das Regiment in Iassy in Garnison stand.
Uniform: dunkelblauer Rock mit roten Aufschlägen, weiße Epauletten und rote Fangschnüre; dunkelblaue Hose mit roten Lampaß. Ulanenhelm (Tschapka) mit weißem Roßhaarbusch. Die Fähnchen der Lanzen sind blau-gelb-rot.

Nach der Revolution von 1848 hatte der Gedanke der Vereinigung der beiden Fürstentümer so viel Auftrieb bekommen, daß die Sache nicht mehr aus der Welt zu schaffen war. Nach einer neuen russisch-türkischen Abmachung, der sog. Konvention von Balta-Liman, wurden die Fürsten Barbu Stirbey in der Walachei und Grigore Ghica in der Moldau für sieben Jahre von der Hohen Pforte und mit Zustimmung Rußlands ernannt. Unter diesen beiden Fürsten wird die Unionspartei in beiden Ländern zu der weitaus führenden.

Nach dem verlorenen Krimkrieg ist Rußland gezwungen, am 30. März 1856 einen Vertrag in Paris zu unterzeichnen, der folgendes bestimmt:

1. Moldau und Walachei stehen unter dem Protektorat von sieben Mächten, u. zw.: Frankreich, England, Türkei, Sardinien, Österreich, Preußen und Rußland.
2. Die sieben oben genannten Staaten gründen eine Kommission, die die Schiffahrt auf der unteren Donau regelt.
3. Rußland gibt ganz Südbessarabien an die Moldau zurück.
4. Die rumänischen Fürstentümer erhalten vollkommene Autonomie.
5. Einberufung von Nationalversammlungen (divan ad-hoc), die die endgültige politische und soziale Gestaltung der beiden Fürstentümer bestimmen sollen.
6. Unterzeichnung einer Konvention, die über die Zukunft der beiden Länder bestimmen soll.

Am 21. Mai 1857 wird ein gemeinsames Unionskomitee gegründet, seine 39 Mitglieder setzen sich aus großen Bojaren, kleinen Bojaren, Bürgern und Bauern zusammen. Der moldauische Dichter Vasile Alexandri schreibt bereits die Hymne der Union. Am 4. Oktober 1857 fassen die Abgeordneten der moldauischen Nationalversammlung folgenden Beschluß:

1. Autonomie und Neutralität für beide Fürstentümer.
2. Vereinigung der beiden Fürstentümer in einem einzigen Staat unter dem Namen Rumänien (Romania).
3. Der Fürst soll aus einem ausländischen europäischen Hause sein.
4. Neutralität und Unantastbarkeit des neuen Staates.
5. Repräsentative und konstitutionelle Regierung.
6. Kollektive Garantie seitens der sieben Mächte.

81 Abgeordnete haben für diesen Beschluß gestimmt und 2 dagegen. Eine ähnliche Resolution wurde von der walachischen Nationalversammlung aufgesetzt.

Diese Resolutionen standen zur Debatte, als die sieben Mächte vom 22. Mai bis 19. August 1858 in Paris tagten. Außer den eingangs erwähnten Beschlüssen, befaßten sich die sieben Mächte auch mit der Fahne des neuen Staates und bestimmten, daß jedes Fürstentum seine Fahne behalten solle, zusätzlich eines kleinen blauen Wimpels.

Das rumänische Volk aber entschied anders.

Am 5. Januar 1859, als der Fürst der Moldau gewählt werden sollte, gehörten in der moldauischen Nationalversammlung nur 30 Abgeordnete der Unionspartei an. Trotzdem wurde Oberst Alexandru Ioan Cuza mit 48 Stimmen gegen 1 Stimme gewählt, diese eine Gegenstimme war die von Cuza selbst.

Der neugewählte Fürst war 1820 in Barlad geboren worden und entstammte dem kleinen Militäradel. Sein Name „Cu-za" oder „Cu-zea" bedeutet „mit Kettenhemd". Sein Vorfahre Ioan Cuza wurde von dem Fanarioten Moruzi getötet, weil er sich mit seinen Reitern gegen die Fremdherrschaft erhoben hatte.

Nach der Wahl Alexandru Ioan Cuzas am 24. Januar 1859, nämlich am 11. Dezember 1861 gingen alle Wünsche der Rumänen in Erfüllung. Sie erhielten eine einzige Regierung, eine einzige Nationalversammlung und eine einzige Fahne. In seiner siebenjährigen Regierungszeit hat Cuza die moderne rumänische Armee geschaffen, hat aus vier Millionen Leibeigener vier Millionen Grundbesitzer gemacht und durch die Säkularisierung der Klöster ein Fünftel des gesamten Bodens aus dem Besitz griechischer Mönche in die Hände der rumänischen Bauern gelegt. Er proklamierte die Autonomie der rumänisch-orthodoxen Kirche, die von da an von dem Patriarchen von Konstantinopel unabhängig war und legte den Grundstein für alle rumänischen Gesetze. Während seiner Regierungszeit wurde niemand aus politischen Gründen verhaftet oder ermordet. Er schaffte alle Privilegien ab und hätte auch die vollständige Unabhängigkeit proklamiert, wäre er nicht am 11. Februar 1866 durch eine kriminelle Verschwörung zur Abdankung gezwungen worden.

Erst elf Jahre später errang Rumänien die vollständige Unabhängigkeit unter Carol I. von Hohenzollern-Sigmaringen. In 48 Jahren schaffte dieser große König eines kleinen Landes das moderne Rumänien, doch hat er selbst anerkannt und auch mehrfach ausgesprochen, daß ihm dies ohne die mutigen Reformen unter Cuza nie gelungen wäre.

Der Chronist Miron Costin, der im 17. Jahrhundert lebte und in dessen Schriften sich bereits das Konzept einer Vereinigung aller Rumänen findet, schrieb: „Geschichte wird geschrieben, um den Nachfahren als Lehre zu dienen." Die Vorgänge um die Vereinigung der beiden Fürstentümer erinnert an diese Worte Miron Costins. Wir haben dabei nicht nur die Tragödie der momentanen Situation unseres Landes vor Augen, sondern auch diejenige des geteilten Deutschland.

So haben die Ereignisse des 24. Januar nicht nur für die Rumänen symbolische Bedeutung...

Dat Verhalten der rumänischen Einheiten nach dem 23. August 1944

Zahlreiche Augenzeugenberichte sprechen davon, daß viele rumänische Einheiten und Kommandeure die Befehle der Bukarester Verräterclique, die am 23. August 1944 die Tore Europas für die Sowjets öffneten und Rumänien in Knechtschaft stürzten, nicht mehr oder nur teilweise befolgten.

Darüber Oberst Hans-Ulrich Rudel, der erfolgreichste Schlachtflieger der Luftkriegsgeschichte, in seinem Buch: „Unbesiegt" (München, Moewig-Verlag):

„Merkwürdige Situation: Auf diesem Flugplatz (Buzau) liege ich mit meinen fliegenden Verbänden allein, in einem Land, das mit uns Krieg führt. Um unseren Platz stehen zwei Divisionen Rumänen mit der gesamten dazugehörigen Ausrüstung, einschließlich schwerer Waffen. Wer hindert sie daran, uns über Nacht zu kassieren?"

Wir antworten:

Jeder ehrliche rumänische Soldat fühlte sich nicht mehr verpflichtet den Befehlen jener zu gehorchen, die Marschall Antonescu durch List verhaftet und an die Sowjets ausgeliefert hatten und die er als Verräter ansah. Außerdem war jeder ehrliche rumänische Soldat sich der Tatsache bewußt, daß er an der Seite der Deutschen sein eigenes Vaterland verteidigte und darüberhinaus das Christentum.